

தொலை

மாறிவரும் உலகில்
சிக்கலான அரசியலில்
தேர்ந்து தெளிவு பெற....
வாங்கிப் படிப்பீர்

‘ஜனசக்தி’ (தமிழ் வார இதழ்)

இலக்கிய உலகில்
எந்நூ இணையற்ற இலக்கிய
திங்கள் இதழ்

‘தாமரை’

வாங்கிப் படிப்பீர்

ஜனசக்தி - தாமரை ஏஜெண்ட்

ஆ.சதீன்தாஸ்

S/o கே.ஆறுமுகம்

F-5, தொலைபேசி ஊழியர் குடியிருப்பு

கிழக்கு சண்முகபுரம் காலனி

விழுப்புரம் - 605602.

தலிப்கவர் திவானா
பேட்டி

2

8

செல்வி-சீவரமணி
கவிதைகள்

சிறுகதை- களந்தை பீர்
முகமது

11

22

கற்பின் செல்வி கண்ணகி

சங்கமம்

28

34

ஒருபயணம்
இருபடங்கள்

பொன்னிலன் பதில்கள்

39

42

சிறுகதை
பத்மாசோமகாந்தன்

கவிதை சத்யா

52

54

புத்தக விமர்சனம்

பஞ்சாபி எழுத்தாளர்: தலிப் கவுர் திவானா பேட்டி

இக்பால்: எழுத்துத் துறையில் பல காலமாக தாங்கள் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறீர்களே... முதன் முதலாக உங்களை எழுதத் தூண்டிய விஷயங்கள் என்னென்ன?

தலிப்: நான் கல்லூரியில் பயிலும் பருவத்தில், சக மாணவர்களின் வற்புறுத்தலில், அவ்வளவு விருப்பமில்லாமலேயே கல்லூரி இதழுக்காக ஒரு சிறுகதை எழுதினேன். அது வெளியான பின் வாசித்துப் பார்த்த கல்லூரி முதல்வர் வெகுவாய்ப் பாராட் டினார். இன்னும் நிறைய கதைகள் எழுதுமாறு என்னைக் கேட்டார். மறுப்பது அவ்வளவு எளிதாக இல்லை. இப்படித்தான் முதன் முதலில் எனது கதைகள் உருவாயின. இப்போதோ, கதைகள் எழுதுவதென்பது பசி, தூக்கம் போல் மிக இயல் பாக, தன்னிச்சையாகவே எனக்குள் தோன்றி எழுத முடிகிறது.

இக்பால்: ஒரு பெண் எழுத்தாளராக இருப்பதால், எழுத்துத் துறையில் உங்களின் சுதந்திரம், முக்கியமாக 'மொழி' விஷயத்தில் மறுக்கப்படுவதாக உணர்கிறீர்களா?

தலிப்: மொழி ரீதியிலான எழுத்துப் பயணத்தில் முதலிலிருந்து இறுதி வரை பல்வேறு களங்கள் உள்ளன. இதில், ஒருவர் தன் எழுத்தை சரியான தொரு களத்தேர்விற்கு உட்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இக்பால்: ஒரு பெண் எழுத்தாளருக்கும் அவருடைய படைப்புக்குமிடையே உள்ள உறவு நிலை என்ன?

தலிப்: அது, ஒரு தாய்க்கும் அவளது

குழந்தைக்கும் இடையே காணப்படும் பிணைப்பு.

இக்பால்: எழுத்துச் சுதந்திரத்தில் பெண் எழுத்தாளர்களைக் காட்டிலும் ஆண் எழுத்தாளர்களுக்கு அதிக சலுகைகள் உண்டா?

தலிப்: ஒரு ஆண்மகன், எழுத்தாளனாகவோ, வேறு எந்தத் துறையிலோ இருந்தபோதிலும் அத்துறையில் அவனுக்குள்ள சுதந்திரம் முழுமைக்கும் சொந்தக்காரனாகிவிடுகிறான். ஆனால் ஒரு பெண், எழுத்துத்துறையிலும் சரி, வேறு எவ்விதத் துறையிலும் சரி, அளவுக்கதிகமான கட்டுப்பாடுகளுக்குள்ளேயே வாழ்கிறாள். இது ஒரு கசப்பான உண்மை.

இக்பால்: உங்களை அதிகமாகப் பாதித்த பெண் எழுத்தாளர் யார்?

தலிப்: அப்படி நிச்சயமாக ஒருவரை மட்டும் சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால் நிறைய பெண்களின் எழுத்துக்களை நான் அறிந்திருக்கிறேன். பெங்காலியில் காயத்ரிதேவி, உருதுவில் க்யூராதுலின் ஹைதர், ஹிந்தியில் ஷிவானி, ஃபிரஞ்சு மொழியில் சைமன்ட் பீவர், அமெரிக்க எழுத்தாளர் அய்ன்ரான்ட், ஆங்கில எழுத்தாளர் டோலிஸ் லெஸ்ஸிங், பஞ்சாபியில் அம்ரிதா ப்ரீதம், அஜித் கவுர் மற்றும் பலர்.

இக்பால்: தாய், மனைவி, எழுத்தாளர் என்கிற மூன்று வித பொறுப்புகளும் எப்படி ஒன்றுக்கொன்று மோதிக்கொள்ளாதபடி நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?

தலிப்: நான் இரவில் மட்டுமே எழுதுகிறேன். தாக்கம் என்பது எனக்குப் பெரிய விஷயமில்லை. இரவு முழுவதும் எழுதினால் கூட, நான் சோர்ந்து

போவதில்லை. அதனால், மற்ற எனது சராசரி கடமைகளோடு எழுத்துப்பணி குறுக்கிடுவதில்லை.

இக்பால்: 'விடுதலையடைந்த பெண்' என்பதற்கான உங்களுடைய விளக்கம்?

தலிப்: தன் உரிமைகளைப் பெற்று, தனது பொறுப்புகளை அறிந்து கொண்டு கௌரவமாய் வாழ்பவள்.

இக்பால்: இந்தியப் பெண்களைப் பொறுத்த மட்டில், பெண்ணிய இயக்கத்தின் முக்கியத்துவம் என்ன?

தலிப்: பெண் சமத்துவம் வரையில் பெண்ணிய இயக்கங்கள் சரியே, சமஉரிமைக்கும், பால் பாகுபாடற்ற ஒரே உரிமைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத போது இயக்கங்கள் தொலைந்து போகின்றன.

இக்பால்: பெண்கள் மீது சுமத்தப்படும் மோசமான அடக்குமுறைக்கும், கேவலமான பயன்பாட்டுக்கும் பெண்கள் தாங்களே எவ்வளவு தூரம் காரணமாகிறார்கள்?

தலிப்: நிச்சயமாக, ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அளவு, காரணமாகிறார்கள். மோசமான பயன்பாடு, தவறெனும் போது, அத்தகைய பயன்பாட்டிற்கு தங்களை அனுமதித்துக் கொள்வதும் தவறே! பெண் சமூக ஆலையில் உருவாகி வந்த பொருளாகையால், அவளுடைய ஆளுமையையும், எண்ணங்களையும், சமூகமும் அதன் கலாச்சாரமுமே நிர்ணயிக்கிறது. மிகச் சில பெண்களே புரட்சியின் அர்த்தம் உணர்ந்து அதற்கான விலையைச் (மதிப்பை) செலுத்துகிறார்கள்.

இக்பால்: பெண்கள் தங்கள் உரிமையை அடையும் விஷயத்தில், அவர்களுக்கு உதவக் கூடிய

இலக்கியங்களின் பங்கு என்னவாயிருக்கும்? பஞ்சாபிப் பெண் எழுத்தாளர்கள் எவ்வளவு தூரம் அதில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர்? அதில் உங்களுடைய பங்களிப்பு என்ன?

தலிப்: ஒருவருடைய சுயஉணர்வை அவருள் உருவாக்கி அவரது வாழ்க்கையையும் அர்த்தம் நிறைந்ததாக மாற்ற இலக்கியத்தால் மட்டுமே முடியும். என்னுடைய பங்களிப்பு, எவ்வளவு என்பதை காலம் தான் கூற வேண்டும். அனேக பஞ்சாபிப் பெண் எழுத்தாளர்கள், தங்கள் நிலைப்பாடுகளை நியாயப்படுத்துவதிலேயே அதிக அக்கறை காட்டுவதாக நான் உணர்கிறேன்.

இக்பால்: 'திருமணம்' என்கிற அமைப்பை பற்றிய உங்கள் பார்வை என்ன? காதல் மணங்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

தலிப்: இந்திய சமய நூல்களில், திருமணத்திற்குப் புனிதத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அது வம்ச விருத்திக்கும் முன்னோர் வாங்கிய கடனை அடைப்பதற்கும் உதவுகிறது. அப்படியொரு புதிய முக்கியத்துவத்தை திருமணம் பெறுகிறது!

தற்காலத்துக் காதல் திருமணங்களில் ஒன்று மட்டுமே நிச்சயம். பெற்றோர்களுக்குப் பதிலாக, ஆண்களும், பெண்களுமே தங்களுக்குரிய துணையை தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான்.

இக்பால்: மேற்கத்தியப் பெண்களைக் காட்டிலும், இந்தியப் பெண்களுக்கு ஆணின் பாதுகாப்பு அதிகமாக தேவைப்படுவது ஏன்? அவள் உடற் கூறளவில் பலவீனமானவளா?

தலிப்: இந்தியப் பெண்களை விடவும் மேலை நாட்டுப் பெண்களுக்கு அதிகமான பாதுகாப்பு

உண்டு. பெண்கள் மீதானக் கொடுமையின் விகிதங்கள் அங்கு குறைவு. இந்தியப் பெண்களோ எப்போதும் பாதுகாப்பே இல்லாததாக, பயத்தோடு வாழ்கிறார்கள்.

இக்பால்: சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு பெண்ணின் சோகத்திற்கு இன்னொரு பெண்ணே காரணமாகி விடுகிறாளே...ஏனப்படி?

தலிப்: நமது சமுதாயத்தில் பெண்கள் தங்களுக்குரிய மதிப்பையும், விலையையும், உணர்வதில்லை. ஒரு பெண் ஒரு ஆணின் பார்வையில் தனது மதிப்பைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காக, சக பெண்களை இழிவுபடுத்தவும், ஏன்? அடிக்கக் கூட தயாராயிருக்கிறாள். ஆக, அப்படி ஒரு ஆணைக் கவர்ந்த பிறகு, தான் முழுவதுமாக அவனால் ஆளுமைப்படுத்தப்பட்டு அடிமையாகி ஒன்று மில்லாமல் போய்விடப் போகிறோம் என்பதை அவள் அறிவதில்லை. மாறாக, தன்னால் ஒரு ஆண் கவரப்பட்டதே ஒரு சாதனையாக அவள் கருதுகிறாள்.

இக்பால்: பொதுவான இயல்பிலே, இந்தியப் பெண்கள் ஏன் போராடுவதில்லை?

தலிப்: தனது போராட்டத்தால் ஒரு மாற்றம் நிகழ வாய்ப்பாக இல்லாத போது அவள் போராடத் துணிவதில்லை. மேலும் அப்படி போராடி அழிந்து போவதில் பயன்தான் என்ன? அதனால் சமாதானத் தோடு சகித்துக் கொண்டு வாழ முனைகிறாள். சிலரோ சமாதானங்களை நம்பாமல் சாகவும் துணிந்து விடுகின்றனர்!

இக்பால்: ஜோகிந்தர் சிங் ராஹி, 'சாடிஸ்டிக்' சாயம் பூசப்பட்டவை உங்கள் நாவல்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுகிறாரே... அது உண்மையா?

தலிப்: 'பெண்ணியம்' என்கிற உணர்வுக்கும் 'பெண்ணியப் பகுத்தறிவுக்கு' மிடையே உள்ள வித்தியாசம் அறியாதவராயிருக்கிறார் ராஹி.

இக்பால்: உங்களுடைய நாவல்களான 'துப்', 'சான் தே ருக்' ஆகியவற்றை சான்றாகக் கொண்டு இக்கேள்வி. முக்கோணக் காதலில், நீங்கள் திருமணமான பெண்ணுக்கு சாதகமாகவே பேசுவது ஏன்?

தலிப்: மனைவியைப் போன்றே, ஒருவனின் காதலியும், மனைவிக்குண்டான சகல உரிமைகளையும் எதிர்பார்க்கிறாள். காதலியானவள், மிகுந்த ஆழமான அன்பு வயப்பாட்டில் அவனோடு பழகுவாளானால், மனைவிக்குண்டான உரிமைகளைப் பறிக்க வேண்டிய அவசியமில்லையே.

இக்பால்: உங்கள் கதைகளில் (நாவல்களில்) வரும் பெண்கள் மரபைப் பின்பற்றுபவர்களாயிருக்கிறார்களே, ஏன்?

தலிப்: எனது நாவல்கள் உண்மையையும், நிதர்சனமான பெண்ணின் வாழ்க்கையையுமே சித்தரிக்கின்றன. 'குமாரசாமி' கூறியது போன்று இந்தியா, ஒரே காலகட்டத்தில், பல்வேறு நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே எனது கதைகளில் வரும் பெண்களும் பல்வேறு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கின்றனர். அதனாலேயே அவர்களின் எழுச்சி நிலையை அல்லாது ஆதிமரபு நிலையையே அதிகமாக அதன் களமாக்குகிறேன். அதுவே, எனது பெண் கதாபாத்திரங்கள் மரபு வழியில் படைக்கப்படுவதன் காரணம்.

பேட்டி கண்டவர்: இக்பால் கவுர்

நன்றி: இண்டியன் லிட்ரேச்சர்

தமிழில்: சி.முத்துலட்சுமி

செல்வி: வவுனியாவில் பிறந்தவர். நாடகவியல் பயின்றவர். நடிகர். 'தோழி' இதழின் ஆசிரியர். சிறந்த பெண்ணியல் வாதி. கவிஞர். அவருக்கு சர்வதேச கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், நாவலாசிரியர்கள் கூட்டமைப்பு என்ற அமைப்பு 1992 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறப்புப் பரிசை வழங்கியது. 1991 ஆம் ஆண்டில் கடத்தி செல்லப்பட்டு சிறை வைக்கப்பட்ட செல்விக்கு, 1994 ஆம் ஆண்டில் உலகப்புகழ் பெற்ற (Poetry International award) வழங்கப்பட்டது. அப்பரிசை பெற அவர் ஹாலந்துக்கு வரவில்லை. மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

கவிதைகளில் மட்டுமே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

எனக்குள்ளே...

வெம்மையுடன் புழுதியையும் கொண்டுவரும் சோளகம்
எரிச்சலைத் தோற்றுவிக்கும்; ஓர் மாலைப் பொழுதில்
அம்மா என்னை அறைக்குள் இருத்தினாள்
குறுக்கும் நெடுக்குமாய் முறைப்புடன் உலாவினார்
அப்பா;
கதவிடை வெளியில் சின்னத்தங்கை எட்டிப்பார்த்து
'விளையாட வருகிறாயா அக்கா?'' என்றாள்.
வானவெளிக்கு, அதற்கப்பாலும்
நீண்டு நீண்டு விரிந்ததென் கனவுகள்
அன்றே ஒடுங்கின
ஜன்னல் கம்பியும் வீட்டு மதிலும்
எனது இருப்பை வரையறை செய்தன.
பூமியின் மையத்துள் கொதிக்கும் தழலென
எனது மனமும் கொதிக்கும்; குமுறும்
பார்; நீ-ஒரு நாள்
வாமனன் நானென நினைக்கும் உமது
எண்ணங்கள் யாவையும் பொடிப்பொடியாக்குவேன்.
வானமெங்கும் அதற்கப்பாலும்
நீண்டு நீண்டு விரிக்கும் என் கைகள்
பாதாளத்துக்கும் அதற்கும் ஆழமாய்

எனது கால்கள் அழுத்திப் புதையும்
 பூமிக்குள் குழம்பெனக் கொதிக்கும் தழல்போல்
 சீறியெழுந்து எரிமலையாவேன்.
 அன்றே யுமது சாத்திரம் தகரும்;
 அன்றேயுங்கள் சடங்குகள் மாறும்
 இன்னதின்னதாய் இருப்பீரென நீர்
 எழுதிய இலக்கியம் நெருப்பினில் கருகும்
 வானம் பொழியும் எரிமலைக் குழம்பிலே
 ஆறுபாயும்-
 அதில் நான் நீந்துவேன்-
 சமவெளிகள், காடுகள் மலைகள் எங்கும்
 தனித்தே சுற்றுவேன்
 இனிய மாலை, எழில்மிகு காலை எல்லாம்
 எனது முச்சிலே உயிர்க்கும்

- செல்வி

சிவரமணி: யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர். இடதுசாரி அரசியல் சார்பும், முற்போக்கு இலக்கிய ஆர்வமும் கொண்டவர். கவிஞர். ஓவியர். 1985 முதல் பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்தின் உறுப்பினராக இருந்தவர். போர் நிலையில் உள்ள ரீதியாகப் பாதிப்படைந்த சிறுவர்கள் பெண்கள் மத்தியில் பணிபுரிய தன்னை தயார்படுத்திக் கொண்டவர். 1987 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பிரிவில் அனுமதி பெற்று பாடம் கற்ற சிவரமணி இறுதித் தேர்வுக்கு முன்னரே (19.5.1991) யாழ்ப்பாணத்தில் தனது வீட்டில் தற்கொலை செய்து கொண்டார். அப்போது அவருக்கு வயது 23.

அவமானப்படுத்தப்பட்டவள்

உங்களுடைய வரையறைகளின்
 சாளரத்துக்குப் பின்னால்
 நீங்கள் என்னைத் தள்ள முடியாது.
 இது வரை காலமும்
 நிரந்தரமாகப்பட்ட சகதிக்குள் கிடந்து

வெளியே எடுத்து வரப்பட்ட
 ஒரு சிறிய கல்லைப் போன்று
 நான் என்னைக் கண்டெடுத்துள்ளேன்.
 என்னுடைய நாட்களை நீங்கள்
 பறித்துக் கொள்ள முடியாது.
 கண்களைப் பொத்திக் கொள்ளும்
 உங்கள் விரல்களிடையே
 தன்னைக் கிறிக்கொள்ளும்
 ஒரு குட்டி நட்சத்திரம் போன்று
 எனது இருத்தல்
 உறுதி பெற்றது.
 நிராகரிக்கப்பட முடியாதவன் நான்
 இனியும் என்ன
 தாக்கியெறியப்பட முடியாத கேள்வியாய்
 நான்
 பிரசன்னமாயுள்ளேன்
 என்னை
 அவமானங்களாலும்
 அநாகரிக வார்த்தைகளாலும் போர்த்துங்கள்
 ஆனால்,
 உங்கள் எல்லோரினதும்
 நாகரிகம் வாய்ந்த கனவுகளின் மீது
 ஒரு அழுக்குக் குவியலாய்
 பளிச்சிடும் உங்கள் சப்பாத்துக்களை
 அசுத்தம் செய்கிறேன்.
 என்னுடைய நியாயங்கள்
 நிராகரிக்கப்படும் வரை
 உங்களின் எல்லாப் பாதைகளும்
 அழுக்குப் படிந்தவையே.

- சிவரமணி

இதர அம்சங்கள்

மணிபோல மிளிர்ந்தது எப் படியோ கிடந்த வீடு. எந்த வழியும் இல்லாமல் சீந்துவாரின்றி இருண்டு போனதாக இருந்தது. நீண்டு, ஒடுங்கி, தளம் சிதைந்து போய் மனதுக்குப் பிடிக்காமல் இருந்ததெல்லாம் ஒரு காலத்துக் கதையாக ஆகி விட்டது. முன்பின் னாக முள்ளும் புதரும் மண்டிக் கிடந்ததும் கெட்ட புழுக்கம் காற்றோடு கலவாமல் நாசியைத் துளைத்துத் திணறடித்ததும் இப் போதும் இல்லாமல் போனது ஹாலியத் பாத்திமாவின் கைபட்டுத்தான். இந்த வீடு எவர் பார்வைக்கும் புதுப்பிறவியாகி கம்பீரமாக நிற்கிறது. நாகூர் மீரான் ராவுத்தர் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டார். தனக்கே அந்நியமாகிப் போன தன் வீட்டுக்கு முன் ராவுத்தர் வந்து நின்றதும் ஷாலியத் பாத்திமா ஓடி வந்து வர வேற்றாள். அவள் பின்னாலேயே அவள் மகள் ரெஜினாவும் வந்து நின்றதை அவர் பார்த்தார்.

“வராதவங்க வந்திருக்கீங்க! உள்ள வாங்களேன்”

“ம்ம்... ம்ம்...” நாகூர் மீரான் ராவுத்தர் வீட்டுத் திண்ணையிலேயே பம்மிக் கொண்டார்.

ஆனால் ஹாலியத் பாத்திமாளின் முகம் பார்க்காமலேயே கேட்டார், “ஏமா... நீ இந்த வீட்டுக்கு வந்து எம்புட்டு வருசமாச்சு?”

ஹாலியத் பாத்திமா டக்கென்று கணக்கு போட்டுச் சொன்னாள். “இந்த மௌலுத்துப் பொறை வந்தா சரியா பதினெட்டு வருசமாயிடும்”

“ம்ம்... உன் வீடு மாதிரியே இத்தனை நாளும் உக்காந்துட்டே. உன் நெலமயும் பழைய மாதிரி இல்லே. மெச்ச வேண்டியதுதான் உன்னை”

“எல்லாம் உங்க கருணையால்தான் அண்ணே!”

“ம்... அதுவும் சரிதான்”

நாகூர் மீரான் ராவுத்தர் ஒரு முறை தலைசாய்த்து வீட்டின் உள்புறத்தைப் பார்த்தார். பின் கட்டிலிருந்து வந்த காற்று அவர் முகத்தை இதமாய்த் தடவிச் சென்றது. பதினெட்டு வருசங்களுக்கு முன் இந்த சுகந்தமான தென்றல் இப்படி வீசி வரவில்லையே! எப் படியோ அந்த அவலம் நடந்து விட்டது. இவர் வீட்டில் வசிக்க யாதொரு ஜீவனும் முன் வரவில்லை. எவனோ முன்பு

களந்தை பீர்முகமது

குடியிருந்தவன் ராவுத்தர் மீது கொண்ட கோபத்தால் “இது பேய் வீடு. இங்க மனுசமக்க வசிக்க முடியுமாவே” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்ற வார்த்தைக்கு ஊர் அரண்டு போய் அந்த வீட்டுப் பக்கமே போகாமல் நின்று விட்டது. “அவன் ஒரு கிறிஸ்து பய. என்னமோ கோவத்துல புலம்பிக்கிட்டு அலையிதான்” என்று ராவுத்தர் எவ்வளவோ தட்டிக் கழிக்கப் பார்த்தாலும், அந்த வீட்டைக் கடக்கும்போது அச்சமாய்க் கால்களை எட்டிப் போட்டு ஜனங்கள் பாய்ந்து சென்றதுதான் உண்மை.

கடைசியாக ஹாலியத் பாத்திமா தான் தன் புருசனோடும் கைக் குழந்தையோடும் - இந்தா எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாளே இந்தப் பெண்ணோடு - வந்து சேர்ந்தாள். “ஒன்னால முடிஞ்சத வாடகையாத்தா. இல்லே ஒண்ணும் தராம சும்மாவே இருந்தாலும் சரிதான்” என்று ராவுத்தர் ஹாலியத் பாத்திமாவிடம் சொன்ன மொழி கரையாமல் காதிலேயே நிற்கிறது. அப்படியாவது அந்த வீட்டில் ஆள் புழக்கம் இருந்து அதற்கு ஒரு நல்ல காலம் பிறக்க வேண்டும் என்பதுதான் ராவுத்தருக்கும் அவர் குடும்பத்தினருக்கும் உள்ள எண்ணம்.

“சேசே! அப்படில்லாம் சும்மா இரிக்க மாட்டோம் அண்ணே.

எங்களால ஏண்டத மாசாமாசம் தந்திருவோம்.” அவள் மனசுக்குள் பொதிந்து கிடந்த உழைப்பின் உறுதியை ராவுத்தர் அப்போதே தன் அனுபவப் பாங்கின் வழியே கண்டு கொண்டார். அப்படியே மாதம் பத்து ரூபாய் வாடகையாகக் கொடுத்து வந்தாள். இப்போது அந்த வாடகைதான் விருத்தியாகி நூற்று ஐம்பது ரூபாய்க்கு வந்து நிற்கிறது. பத்து ரூபாய் கொடுக்கும் போது மொட்டைக் கையாக ஒரு வித நடுக்கத்துடன் தந்தவன், இப்போது தங்கக் காப்புகள் குலுங்கிடும்படி திடமுற்ற கைகளுடன் கொடுத்து விடுகிறாள். ராவுத்தர், வீட்டுப் பக்கம் வரவேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் அவரைத் தேடிப் போய் நிற்கிறது அந்த வாடகை.

கொஞ்சம் யோசனையாகவே நின்றாள் ஹாலியத். இப்படி ஒரு நாளும் இந்த வீட்டுப் பக்கமாய் வராத மனுசர் வந்திருக்கிறாரே! அவள் கணவர் போய்ச் சேர்ந்து விட்ட பின், இப்படி ஒரு ஆம்பளையைப் பேசாமல் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா அவளால்? ஏதோ யோசனையாய் உள்புறமாய் எட்டிப் பார்த்த அவரும் முகவாய்க் கட்டையைத் தடவிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல்.

“உக்காந்திரிங்கோ அண்ணே. உங்களுக்குச் சாயா போட்டு

கொண்டு வந்தீர்றேன்” என்றவன் உள்ளே தன் மகளோடு ஓடிப் போகமுயன்றான்.

“சும்மா இரி. அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். நான் உன்கிட்டே ஒரு விசயம் சொல்லிட்டுப் போயிறலாமனுதான் வந்தேன். அத எப்படி சொல்றதுனுதான் யோசிச்சிட்டு இருந்தேன்”

“அது என்னன்னு சொல்லுங்க ளேன். நானும் தெரிஞ்சுக்கிறேன்”

“அவர்தான்... அது என் கடைசி மருமவன் திருச்சில வேல பாத்துக்கிட்டு இருந்தாரே... நீ அவர பாத்து இருக்கியா? தெரியுமா உனக்கு?” என்றபடி அவர் ஹாலியத் பாத்திமாவைத் தலை ஆட்டலுடன் பார்த்தார்.

“நான் தான் அவங்களை கலியாணத்தன்னைக்குப் பாத்து இருக்கேனே. ஆனா அதுவும்தான் எத்தனையோ வருசக் கணக்கா ஆச்சுதே.” ஹாலியத் அந்தக் கல்யாணத்துக்கு நூற்றி ஒரு ரூவா மொய் செய்து இருந்தான். மொய்ப் பணம் கணக்கு எழுதும் போது வீட்டில் வாடகைக்கு இருப்பவள் இவ்வளவு பணம் மொய் செய்தது பற்றி ஆச்சரியமான பேச்சு நிலவியதாம். அந்த விசயம் இந்த பாத்திமாவின் கவனத்துக்கு வராமலா இருந்தது?

“இப்போ அவருக்கு இரண்டு பொண்ணும் ஒரு பையனும் இருக்கு. எல்லாம் இங்கிலீஷ்

படிப்பு. வீடு பூரா ஒரேதாட்டுட்டு இங்கிலீஷ் பேச்சுதான் பாத்துக்கோ. நமக்குத்தான் ஒரு எழவும் மண்டையில் ஏறமாட்டேங்குதே. பொல்லாத பய புள்ளை ளுவோ காலமால்லா போச்சு...” நாகூர் மீரான் ராவுத்தர் இவ்வளவு தாரம் இழைந்து பேசுவதும் அவர் பேசிய தோரணையும் தாய்க்கும் மகளுக்கும் ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

“என் மவளுக்கு வீட்டு வாசப் படி தாண்டி என்ன இருக்கு ஏது இருக்குன்னு தெரியாது. அவரக் கைபுடிச்ச நாள்லேருந்து இந்தப் பாதவத்தி மவளும் சேர்ந்து டி.வி.ல கண்ட கண்ட அசிங்கம் புடிச்ச படமெல்லாம் பாத்துட்டு கெக்கேபிக்கேன்னு பேசி சிரிச்சுக்கிட்டு ஒரே கண்றாவியா போச்சுது பாத்துக்கோ. உனக்குத் தான் தெரியுமே... நமக்கு இந்த மாதிரி ஹரவாப் போன விளையாட்டெல்லாம் புடிக்காதுன்னு...” என்று பழைய தோரணையிலேயே அவர் தலையை ஆட்டவும், இதை எல்லாம் ஹாலியத்தும் ரெஜினாவும் மிகவும் ரசித்தவர்களாய் மறுபடியும் சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

“அவங்களுக்கு இப்ப என்னவாம்?” ஹாலியத் ரசனையை விட்டு விடாமல் கேட்டான்.

“ஆங்... அப்படி வா வழிக்கு. இப்போ அவரு வேல மாத்தலாயி

நம்ம திருநெவேலிக்கே வாறாரு. அதுவும் என்னமோ அவரு புரோமோசோன்னு என்ன மோன்னு ஒண்ணு சொல்றாங்களே. அப்படின்னா பதவி கூடிப் போயிருச்சாம். அப்புறம் என்ன? எல்லாரும் மூட்டை கட்டி இங்கே வர வேண்டியதுதான்ன. திருநெல்வேலி வந்து அங்குன ஒரு வீடு பாத்து தங்கி இருக்குறத விட நம்ம ஊரோடயே வந்து தங்கிக் கிட்டு இங்குன இருந்து தினமும் டவுண் பஸ்ஸுல வேலக்குப் போயிட்டு வந்தா நல்லதுன்னு எங்க எல்லாத்துக்கும் படுது... வேற என்ன? கதை இம்புட்டுத்தான்... நீயும் உன் மவளும் எனக்கு வீட்டைக் காலி பண்ணிக் குடுத்துருங்கோ. அதச் சொல்லிட்டுப் போவத்தான் இவ்வளவு தூரம்வந்தேன்.”

அட சண்டாளா! எவ்வளவு ரசனையாகவும் சிரிப்போடும் நயமாகப் பேசினார். அவரின் பேச்சின் இழை பிடிபட்டு ஒரு வாறு தானே விபரீதமாக எண்ணுவதற்குள் அனாயாசமாய் வெடிகுண்டை வீசி விட்டாரே ஈவு இரக்கமில்லாமல். ஹாலியத்தும் ரெஜினாவும் பதறப் பதற எழுந்தார்கள்.

“யா ரப்பே!” ஹாலியத் பாத்தி மாவின் தலைமேல் இடியே விழுந்தது போல் துடித்து விட்டாள். ரெஜினா உடனே விம்மினாள். கண்ணீர் பெருகி அழுதாள். அவள் நடை பயின்றதே இந்த வீட்டில்

தான். தவழ்ந்து விளையாடி இன்று அவளும் ஒரு குமரியாகி உருக்கொண்டு நிற்பது வரை அவளுக்கு சக்தி அளித்தது இந்த வீடுதான். அவள் எண்ணங்களில் ‘இது தன் சொந்த வீடு’ என்பதற்கான செயல்களே இருந்தன என்பதன்றி வேறு இருந்ததில்லை. ராவுத்தர் இடத்தைக் காலி செய்து விட்டுப் போன பின்னும் கூட அவர் இன்னும் அங்கேயே இருப்பதான நினைப்பில் பயத்துடன் கை நடுங்க கால் நடுங்க நின்ற அம்மாவைப் பார்த்தாள் ரெஜினா. மகளின் விம்மல் ஹாலியத்தை உலுக்கியது. அவள் திரும்பி மகளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். “அழாத! நம்மள படச்ச ஆண்டவன் நட்பாத்துல விட்டுற மாட்டான்” அப்படிச் சொன்னாலும் அவள் மனம் பேதலித்துப் புரண்டது. கால் குழலாடியது. கொச்சையான வார்த்தைகளைக் கோர்த்து அவள் மனம் ராவுத்தரை வசை பாடிச் சபித்தது.

மனதை இருவரும் இறுகக் கட்டிப் போட்டிருந்தார்கள். வெளிப் பார்வைக்கு சோர்ந்து போன முகத்தைக் காட்டவில்லை. எப்போதும் போல் அவர்கள் நடத்தி வரும் வியாபாரத்தில் எவ்விதத் தொய்வும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இட்லி, இடியாப்பம், வடை வியாபாரம் தான் முதுகெலும்பாய் தாயையும் மகளையும் நிமிர்த்தி வைத்திருக்

கிறது. வேறு வீடு பார்த்துப் போக வேண்டிய இந்தக் கட்டாயத்தில் அங்கும் வியாபாரத்தை இதே அளவில் நடத்தி வாழ்க்கைக் கணக்கைச் சரிப் படுத்திக் கொள்ள வழியிருக்குமா? முன்பு தன் கணவனுடன் அனாதரவாய் வந்து இந்த ஊரில் ஒரு நிலையிடம் அமைத்துக் கொண்டதைப் போல இனியும் வேறு ஊர் போக வேண்டி இருக்குமோ? சிந்தனைகள் ஆவியாய் அலை புரண்டன. தூக்கம் பறிபோன இரவுகள்.

கண் நிறைய இருந்த தூக்கம் கரைய வேண்டும். உடம்பில் மிச்சப்பட்டிருந்த அசதியும் பறந்தோட வேண்டும். ஒரு குட்டித் தூக்கம் தேவையாய் ஹாலியத் புரண்டாள். சுவரின் மீது லேசான கருப்பு பிம்பம் அசையவும் வாசல் புறமாய் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். பாத்தி முத்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“வாங்க. இப்படி உக்காருங்க” என்ற ஹாலியத் தலையணையைத் தன் காலுக்கு இடையில் அண்மை போட்டு, கொண்டை முடித்து பாத்திமுத்து உட்காருவ தற்காகப் பாயை விரித்துப் போட்டாள்.

“விசயத்தோடுதான் வந்தேன்” என்றாள் பாத்திமுத்து.

ரெஜினாவும் சற்று தயக்கமாகவே எட்ட உட்கார்ந்தாள். அவளுக்கு சுபுஹானியின்

சொல்லில் இருந்த நம்பிக்கை சில தினங்களாகவே இந்தப் பாத்தி முத்துவின் வருகையை எட்டிப் பார்க்க வைத்திருந்தது. அவளும் வந்தவுடன் ரெஜினாவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“இவளுக்கு ஒரு நல்ல நேரம் வந்துடுச்சு” என்று பாத்திமுத்து சொல்லவும் ஹாலியத் கவலையை மறந்து விட்டாள்.

“புரியும்படியாச் சொல்லுங்களேன்” என்று ஹாலியத் கேட்டாலும் இது அவளுக்குத் தெரியாத விசயமல்ல. அவ்வப்போது காதில் விழுந்த சேதி சரி என்பதுபோல் ஆகிவிட்டது. தகப்பன் இல்லாமல் வளரும் மகளை எப்படிக் கண்டிப்பது என்று வழி தெரியாமல் முழி பிதுங்கியவளுக்குப் பாத்திமுத்துவின் வரவும் சொல்லும் பாலையனத்தில் கிடைத்த நீராய் இனித்தன.

“எவ்வளவு வச்சிருக்கீங்க இவளுக்கு?” - மாப்பிள்ளை வீடு கேட்டது.

“என் சம்பாத்தியமெல்லாம் இவளுக்குத் தான!” என்று பெண் வீட்டின் குரல் தெளிவாய் ஒலித்தது.

“எத்தன பவுன் போடுவீங்க?”

“பன்னிரெண்டு ரெடியாயிருக்கு”

கொஞ்சம் தொய்வானது மாப்பிள்ளை வீடு.

“காலம் எப்படி காலம்? நீங்க என்ன இம்புட்டுப் போல சொல்றீங்க?”

“வேண்ணா கூட ரெண்டு போடலாம். அதுக்கு மேல வழியில்ல பாத்திமுத்து”

“அது என்ன கணக்கு பதினாலு? அங்கையும் இல்லாம இங்கையும் இல்லாம! வவுசா பதினஞ்சுன்னு போட்டுருங்க”

ஹாலியத்துக்கு சில வினாடி யோசனை தேவைப்பட்டது. முகம் வாடாமல் ஹாலியத் சொன்னாள், “சரி ஒத்துக்கிடுறேன். ஆனா முதல்ல பன்னிரெண்டு தான். ஒரு வருசமோ இல்லே ரெண்டு வருசமோ போகவிட்டு மிச்சமுள்ளத போடுறேன்”

வெற்றியைச் சுலபமாய்த் தட்டிப் பறிக்கும் பாத்திமுத்து வுக்கு இது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. “இத மாதிரி வேற யாரும் சொன்னா ஒத்துக்க மாட்டேன். ஆனா சொல்றது ஹாலியத்து! மாறாத வாக்குக்கு சொந்தக் காரின்னு ஊரே சொல்றதுனால் சரின்னு ஒத்துக்கிட்டேன். ரொக்கமா என்ன தருவீங்க?”

“அதுலயும் இந்த கணக்குத் தான்”

“இருபதா தாங்க”

“அம்மாடி நம்மால முடியாதுக்கா. ஏதோ சின்னஞ் சிறுசுக ஒண்ணவொண்ணு

ஆசைப்பட்டுச்சிங்க. அதுக்காவ நானும் ஒண்ணும் தராம இருக்க முடியாது! நீங்களும் அடிச்சப் புடிச்சிக் கேக்கக் கூடாது’

பேச்சின் போக்கும் பேரங்க ளும் ரெஜினாவுக்கு அருவருப் பாய் இருந்தது. சுபுஹானி அன்று பேசிவிட்டுப் போகும் போது இவை பற்றி எதுவுமே சொல்ல வில்லை. “நீதான் எனக்கு மனைவியா வரணும். வேற எதப் பத்தியும் இந்த உலகத்துல நான் நினைக்கத் தயாராயில்லை.” என்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தான். ஒரு வேளை இந்தப் பேரம் பேசும் நிலை பற்றி சுபுஹானிக்கு எதுவுமே தெரியாமல், அவன் விட்டுக்கார்களே இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கக் கூடும் என்று ரெஜினாவும் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது. தினமும் காலையிலும் மாலை யிலும் பலகாரங்கள் தயாரித்து தாயும் மகனும் விமரிசையாக நடத்தி வரும் வியாபாரம் பற்றி அவன் சந்தித்த முதலும் கடை சியுமா அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டானே தவிர வேறு எது பற்றியும் அவன் பிரஸ் தாபித்துக் கொள்ளவில்லை. ஒரு வேளை மீண்டும் அவன் சந்திக்க வந்தால் இதுபற்றி கேட்டுத் தெரிந்து தன் ஆட்சேபணையை நேரிலேயே தெரிவித்து விட வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

ஹாலியத்தும் பாத்திமுத்துவும் சம்பாஷணையை நிறுத்திக்

கொள்ளாமல் தொடர்ந்து கொண்
டுதான் இருந்தார்கள். “அத நீங்க
சொல்லவே வேண்டாம். நான்
இத்தனை நாளாவும் யாருக்காவ
கெடந்து இப்படி கஷ்டப்பட
றேன். இத நீங்க புரிஞ்சிக்கிட்டா
சரிதான்” என்று ஹாலியத்
சொன்னான்.

பதினைந்து வருச வியாபாரத்
தோர்ச்சி ஹாலியத் பேசுவதற்கு
உதவியாக அமைந்தது. “நீங்க
கேக்குறது எவ்வளவா
இருந்தாலும் என் கையும் காலும்
துணையாயிருந்தா கஷ்டப்படாம
கொடுத்துருவேன். ஆனா இப்
போ நான் எந்த நெலைமையில்
இருக்கேன்னு உங்களுக்குத்
தெரியுமா? நாகூர் மீரான் ராவுத்தர்
வந்து இந்த வீட்டைக் காலி பண்
ணிக் குடுக்கச் சொல்லிட்டாரு.
அதுதான் இப்ப எனக்கு புத்தி
புலப்பமா இருக்கு. நான் இனி
எங்க போவ? நல்ல இடம்
கெடைச்சா மட்டும் போதுமா?
இந்த மாதிரி வியாபாரம் பண்ணிச்
சம்பாறிக்கறதுக்குத் தோதா
வருமா? என் மவள இங்க
கல்யாணம் பண்ணிக் குடுத்துட்டு
என்னை எந்த தெசைக்கு அனுப்
பணும்னு ஆண்டவன் முடிவு
பண்ணி வச்சிருக்கானோ
தெரியல்ல.”

பாத்திமுத்துவுக்கும் இது
கவலையாகவே இருந்தது.
“ரொம்பவும் யோசிச்சு முளை
குழம்பாதீங்க அக்கா. ஆண்டவன்

ஒரு வழி காட்டாம போவமாட்
டான். எல்லாம் அவனால நடக்கு
றது. நீங்களும் நானும் கவலப்
பட்டு ஆவப் போறது ஒண்ணு
மில்ல. நானும் இப்பவே போயி
எங்க மச்சான் கிட்டேயும் அக்கா
கிட்டேயும் சொல்லி கலந்துக்கு
றேன்”

பாத்திமுத்து போனபின் ரெஜி
னாவால் அம்மாவை நிமிர்ந்து
பார்க்க முடியவில்லை. ஒரு
பொல்லாத வெட்கம் தாவி வந்து
மனதில் உட்கார்ந்து விட்டது.
ஆசைப் படுவதை பெற்றவளும்
தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்று
மனசு முதலில் எண்ணுகிறது.
தெரிந்து சம்மதம் கிடைக்கும்
போது மனதில் விரியும்
பசுமையின் பரப்பு முழுவதும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் இன்ப
சிறகடிப்புக்கள் ஆயிரமாயிரம்
பாடல்களை எழுப்பிவிடுகின்றன.
அவள் இதயம் வேகத் துடிதுடிப்
பில் முழுகி விட்டது.

“என்னவோ உன் நல்ல
நேரமோஇல்லே என்னோட நல்ல
நேரமோ ஆண்டவனாப் பாத்து நீ
விரும்புன மாப்புள்ளைக்கே
வழியமைச்சிட்டான். ஊருக்கா
ரங்க கண்ணும் மூக்கும் வச்சு
பேசுறதுக்குள்ள அவங்களாவே
பொண்ணு கேட்டு வந்தாங்களே
அது போதும்” என்ற அம்மாவின்
சொற்கள் மனதில் பதியாமல்
எங்கும் வீசிக் கொண்டிருந்தது
காதல் அனல்..

பாத்திமுத்து நம்பிக்கை வார்த்தைகளோடு வந்தாள். “அக்கா! இனிமே எங்க போயி பொழைக்குறதுன்னு கவலப்பட வேண்டாம். நாலாம் தெருவுலேயே நல்லதா ஒரு வீடு வருது. நாங்க போயி வீட்டப் பாத்துட்டு வந்துட்டோம். நல்லா இருக்கு. உங்களுக்கு வசதியாத்தான் இருக்கும். அங்கேயும் உங்க வியாபாரத்துக்கு ஒண்ணும் கொறைச்ச இருக்காது.”

ஹாலியத்தின் மனசு ஊசலாடாமல் நின்றது. முகம் மலர்ந்தது. “நீங்க எல்லாருமா பாத்து சொன்னிங்கன்னா சரிதான்” உள்ளூரிலேயே நல்ல முறையில் வாடகைக்கு வீடு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையே இல்லாமல் நாளும் மனதில் புலம்பித் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஹாலியத். “என் புள்ளையக் கட்டிக் குடுத்துட்டு இருக்க இடமில்லாம தவிக்க வேண்டி இருக்குமோன்னு இத்தன நாளும் எவ்வளவு கவலையா போச்சு தெரியுமா? வயித்துல பால் வார்த்துட்டே பாத்திமுத்து”

“ஆனா நீங்க நெனைக்கிற மாதிரி அது வாடகைக்கு இல்லேம்மா!”

“அப்போ?”

“வீட்டுக்காரங்க குடும்பத் தோட இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல மெட்ராசுக்குப் போறாங்களாம். அதனால் ஒரேயடியா வித்துட்டுப்

போயிரலாம்னு நெனைக்குறாங்க. எத்தன காலத்துக்குத்தான் வாடகை வீட்டிலேயே இருக்கப் போறீங்களாம்? நமக்குன்னு சொந்தமா ஒரு வீடு வேண்டாமா?”

ஹாலியத் இடிந்து போனாள். தலையில் கை வைத்து உட்காராதது தான் பாக்கி.

“யா அல்லா! என்னைப் பாத்தா வீடு வாங்குற முஞ்சியாவா தெரியுது. இவளுக்குக் கல்யாணத்தையும் முடிச்ச வச்சி வீடும் வாங்குறதுக்கு நான் என்ன பூட்டியா வச்சிருக்கேன்?”

“ஏன் அக்கா? நீங்க இவ்வளவு தூரம் யோசிக்கும்போது நாங்க எப்படியெல்லாம் யோசிச்ச பாத்திருப்போம். அத நெனச்ச பாக்கலியே நீங்க”

ஹாலியத் கேள்விக்குறியோடு பாத்திமுத்துவை ஏறிட்டாள். புன்னகை படரும் முகமாக பாத்திமுத்து சொன்னாள், நீங்க உங்க மவளுக்குப் போடுற நகை - நட்டு ரொக்கம் பூராவையும் சேத்துட்டோம்னா மேல இன்னும் கொஞ்சம் பணம்தான் உங்க கையிலேயிருந்து போடணும். அப்படி சேந்த மொத்த பணத்தையும் வச்ச அந்த வீட்டைக் கிரயம் பண்ணிறலாம். ஆனா அதுக்கு ஒரே ஒரு நிபந்தனை” பாத்திமுத்து பேச்சை நிறுத்தினாள். ஹாலியத்துக்கும் கூடவே கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரெஜினாவுக்கும்

ஒன்றுமே ஓடவில்லை. பட படப்பான நெஞ்சத்தோடு கேட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். பாத்திமுத்து தானே மீண்டும் சொன்னாள், “அந்த வீட்டை எங்க அக்கா மவன், அதான் உங்களுக்கு மருமவனா வரப் போறானே அவன் பேருக்கு எழுதி வச்சிரணும்”.

ரெஜினா அதிர்ந்தாள். ஹாலியத் தின் சுவாசம் தடைபட்டு சற்று நேரம் கழித்து மீண்டது.

“அவர வரச் சொல்லுங்க. நான் பேசிக்கிடுதேன்” என்று சொல்லி விடலாமா என யோசித்தாள் ரெஜினா. அம்மாகுழம்பிப் போய் நிற்பதைப் பார்க்க அவளே தவித்து விட்டாள். தான் நினைத்ததைப் பேசி விட்டால் என்ன குடி முழுதிப் போய்விடும்? எல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமான பின்தானே இந்தத் திருமணப் பேச்சே துவங்கியது, அப்புறம் என்ன?

“நீங்க அவங்கள் வரச் சொல்லுங்க. நானே நேர்ல கேட்டுக்குறேன்”

பிதுங்கிய விழிகளோடு இரண்டு முகங்களும் அவளை நோக்கித் திரும்பின. மகளின் ஆவேசமான பேச்சு தாய்க்குப் பீதியாக இருந்தது. “ரெஜினா! என்ன பேசற மட்டு மரியாத இல்லாம? வாயை மூடு!”

“இதுல என்னம்மா தப்பு? அவங்க அப்படி கேக்கமாட்

டாங்க. அவங்க வாப்பாவும் ம்மாவுமா சேர்ந்து பேசி இப்படி அநியாயமா வந்து கேக்குறாங்க”

ஹாலியத் ஏதோ சொல்ல வந்தாள். பாத்திமுத்து இடைபுகுந்து சொன்னாள், “உனக்குத் தாலிகட்டுனுக்கு அப்புறம் நீயே அவன் கிட்டே தாராளமா கேட்டுக்க”

“முடியாது. முதல்ல அவங்களுக்கு இந்த விசயம் தெரியுமானனு...”

“பேச்ச வளத்தாத ரெஜினா. சுபுஹானி கிட்ட எல்லாத்தையும் பக்குவமா சொல்லி வச்சிட்டோம். எது எப்படி இருந்தாலும் எங்க சொல்ல மீறி அவன் வந்து உனக்கு தாலி கட்டிருவானாக்கும்? அவன் சம்மதத்துப் போர்லதான் நான் இப்ப இங்க வந்துருக்கேன்”

அருவருப்பு தாளாமல் ரெஜினா குமைந்தாள். ஆவேசமும் கொந்தளிப்பும் அவளுள் திரண்டன. கண்ணுக்கு முன் நிற்கிற அவளின் உருவம் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து சுபுஹானியாகத் தோற்றம் எடுத்து. கைநீட்டி கைநீட்டி அவளை ஏதோ கெஞ்சுகிறது. அந்த யாசகத் தொனியுடன் மேலும் பல குரல்கள் கலந்தன. அவள் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டாள். ஏதோ ஒன்று கருகும் நெடி அவள் நாசியைத் தாக்கியது. பலமாகத் தாக்கியது. இம்சையாக இருந்தது.

பதிவு

சிரிக்கச் சொல்லியபோது
சிரிப்பின் சுவடு
மறைந்து போகும்.
விரைத்து நிற்கையில்
இறுகிப் போகிறது
முகம்.
வலிய வரவழைத்த
புன்னகையும்
சந்தோசமும்
முகத்திற்குள் வருவதற்குள்
எடுக்கப்பட்டு விடுகிறது
எனக்கான புகைப்படம்.
விரும்பியபடி
வரவேயில்லை
என் முகம்
எனது முகமாக...

- க.அம்சப்ரியா

கற்பின் செல்வி கண்ணகியில் ஒரு பார்வை

பொதுவாக தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் கண்ணகி கற்பின் கனலாகவும், பதிவிரதா தர்மத்தின் பிரதிநிதியாகவும், பத்தினித் தெய்வமாகவும் கணிக்கப்படுவதை நாம் காண்கிறோம்.

ஆனாலும் இது கண்ணகியின் மேல்திணிக்கப்பட்ட ஒரு பார்வையாகவே எனக்குப்படுகிறது. அதாவது வேறு சில பண்புகள் அகற்றப்பட்டு கற்பு என்ற பண்புக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்திருப்பதாகவே எனக்குப்படுகிறது. ஒரு ஆண் பார்வையில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த பண்பு கண்ணகியின் கதாபாத்திர குண இயல்புகளிலிருந்து சிறிது விலகி இருப்பதாக தோன்றுகிறது. இது எப்படி என்று விளக்கி, ஒரு வாதத்தை உண்டு பண்ணுவதே இச் சிறு கட்டுரையின் நோக்கம்.

முதலாவதாக அரசிளங்குமாரனாக இருந்து இளங்கோ அடிகளாக மாறிய இதன் ஆசிரியர், இக்காவியத்துக்கு சிலம்பு அதிகாரம் சிலப்பதிகாரம் என்றே நாமஞ்சூட்டியுள்ளார். இங்கு கற்பிற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்படவில்லை என்பது ஈண்டும் கவனிக்கத்தக்கது. சிலம்புக்கு முக்கியத்துவம்

கொடுத்ததிற்குக் காரணம் இந்தச் சிலம்புதான் கவிதையை வளர்த்துச் செல்வதற்கும் கண்ணகியின் மகிமையை உலகிற்கு எடுத்துக் கூறுவதற்கும் காரணியாக இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் சிலம்புக்கு முதலிடம் கொடுத்தது சரியே. ஆனாலும் கற்புத்தான் கண்ணகியின் மகிமை என்று இளங்கோவடிகள் எண்ணியிருந்தால் கற்பின் குணாதிசயத்தையும் அந்தச் சிலம்புடன் சேர்த்திருப்பாரே!

இரண்டாவதாக கண்ணகியின் கற்பினை எடுத்துரைப்போர் கோவலனுக்கு அடங்கிப் போன தன்மையை எடுத்துக் கூறுவர். அதாவது தாசியுடன் நீண்ட காலமாகத் தங்கியிருந்து, செல்வம் முழுக்கத் தொலைத்த கோவலனை பொறுமை என்னும் அணிபூண்டு பொறுத்தது எல்லாங் கூட அவளது கற்பின் தன்மைத்தே என வாதாடுவர். பொறுமையும் கூட கற்பின் வரைவிலக்கணத்திற்கு அடக்கப்பட்டு விட்டது. கண்ணகிக்கு வேறு வழி ஏதும் இருந்ததா என்பதும் ஒரு கேள்வியாக எழுப்பப்படவேண்டும். அந்தக் கால சமுதாயத்தில் ஒருவனுக்கு தாசியும் காமக்கிழத்தியும்

சேரிப்பரத்தையும், இல்பரத்தையும், சர்வசாதாரணம். அது ஒரு சமுதாயத்தேவை என அங்கீகாரம் பெற்றதை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. தலைவன், தலைவி, பிரிவு, ஊடல் என்ற நிகழ்வுகள் இலக்கியத்தில் சாதாரண நிகழ்வுகளாகவே காட்டப் பட்டுள்ளன. இந்நிலையில் கண்ணகி மாத்திரம் தான் கற்பின் பாற்பட்டு இந்நிலைமையை ஏற்றுக் கொண்டாள் என்று கூற முடியாது. இது ஒரு சமுதாய மரபாயிருக்கும் பொழுது கண்ணகியின் சிறப்புத் தன்மையாக கருத முடியாது. அடுத்ததாக தன் கணவன் கள்வன் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கொலையுண்டான் என்ற செய்தி கேட்டவுடன் அவள்கதாபாத்திரப் படைப்பு எப்படி இருந்தது என்பதை ஆராய் வோம். அவன் கொலையுண்டது மாதவியுடன் இருந்த காலத்தில் அல்ல. மாதவியுடன் ஊடி அவளைப் பிரிந்து இல்லக் கிழத்தியை நாடிய பொழுதே. அதாவது செல்வம் தொலைத்து மனம் நொந்து மீண்டும் பணம் சேர்த்து இல்லறத்தில் ஈடுபடுவதற்கு கணவனும் மனைவியும் ஒன்றாகச் செயல்படத் தொடங்கிய பொழுது. இந்த நேரத்தில் தன்னுடைய சிலம்பே, சந்தேகத்துக்கு

இடம் அளித்தது, தன்னுடைய கனவுகள் எல்லாம் சிதைந்த ஆக்ரோசம், மறுபடியும் ஒன்று சேர்ந்த கணவனும் மனைவியும் சிறிது நாட்கள் கூட ஒன்றாக இல்லறம் நடத்தாத அவலம், போன்ற பல இன்னல்கள் சேர்ந்து ஒரு நியாயமான கோபவெறியாக அவளிடம் எழுந்தது. இது அவளது கற்பின் சீற்றம் என்று நாம் கூற முடியாது. எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் அழிந்த தினால் ஏற்பட்ட சீற்றம். மாசாத்து வணிகனுடைய மகளாகிய கண்ணகிக்கு வாக்க ரீதியில் ஒரு மேலிடம் உண்டு. ஏனையோரிடம் ஆதிக்கம் செலுத்திய வணிக வாக்கம் செல்வம் நிறைந்த ஒரு கூட்டம், அடிபணிந்து அடிமைத் தொழில் செய்து பழக்கப்படாத ஒரு சமுதாய மட்டத்திலேயே அவள் தோன்றினாள், வளர்ந்தாள். இச் சீற்றம் ஒரு இயற்கைத் தன்மையின் பாற்பட்டதே அன்றி சிறப்பம்சம் பொருந்திய கற்பின் சீற்றமல்ல.

வீறு கொண்டு எழுந்த அவளது சீற்றம் பாண்டிய மன்னனைப் பார்த்து நியா அரசன் என்று கேட்கிறது. இங்கு நான் காண்பது நீதி கேட்கும் பண்பையே. நியாயமான வழியில் நீ வழக்கை

செல்விதிருச்சந்திரன்

விளங்கவில்லை. அநியாயமான முறையில் எனது கணவனைக் கொன்றுவிட்டாய். இப்படிச் கூறும் கண்ணகியின் மகிமை நியாயத்திற்கும் நீதிக்கும் தான் நான் உன்னை நாடி வந்தேன் என்று கூறுகிறதே அன்றி எனது கணவனைக் கொன்று விட்டாய், கற்பின் பிறப்பிடமாகிய நான் ஏன் என் கணவனைக் கொன்றாய் என்று கேட்க வந்தேன் என்று கூறவில்லை. கோவலனின் மனைவி என்ற ரீதியில் மட்டும் அவள் அரசனை நாடவில்லை. நாட்டின் பிரஜையாக அவள் அங்கு சென்றாள். நான் பூம்புகாரில் இருந்து வந்தேன் என்று கூறுகிறாள்.

கற்புக்கரசியையும் நீதிதேவதையையும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக வைத்து அவர்களின் பண்புகளை ஆராய்வதும் ஒரு சுவாரஸ்யமான ஒப்பீடாக இருக்கும். தொல்காப்பியரின் கற்பின் வரைவிலக்கணம் யாது? அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, கற்பு, பெண்மைக்கிலக்கணம் (சூத்திரம் 1045) என்று கூறும் தொல்காப்பியர் மூன்று வகையாக கற்புள்ள பெண்களைப் பிரித்துள்ளார். முதானந்தம், புறங்காடு, தாபதநிலை ஆகிய மூன்று நிலைகளில் அப்பிரிவு விளக்கப்பட்டுள்ளது. முதானந்தம் என்பது மிக உயரிய

கற்புநிலை, தன் கணவன் இறந்தான் என்று கேட்டவுடன் உடனே இறக்கும் மனைவி இவ்வுயரிய கற்பை உடையவள். தன் கணவனுடன் ஈமம் புறங்காட்டில் உடன்கட்டை ஏறுதல் இரண்டாவது நிலையில் வைத்துக்கணிக்கப்படும். விதவைக்கோலம் பூண்டு, மொட்டையடித்து, ஆபரணம் களைந்து, வாசனைத்திரவியம் தவிர்த்து, சிறிய உணவு உண்டு, தவம்காத்தல் மூன்றாவது நிலை. இந்த மூன்றையும் கண்ணகி செய்யவில்லை.

சிலப்பதிகாரப் பாண்டிய மன்னனின் மனைவி ஒருத்தியே முதானந்த நிலையை எய்திய பெண் தமிழக கதாபாத்திரம். அவளது கற்புநிலை கண்ணகியின் கற்பிலும் மேம்பட்டிருந்தாலும் அவளுக்கு கோயிலுமில்லை, பத்தினிப்பட்டமும் சிலம்பில் அளிக்கப்படாதது மீண்டும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆகவே இளங்கோவடிகளுக்கு கற்பை விட நீதியே சிலம்பின் காவியப் பொருளாக அமைய வேண்டும் என்ற ஒரு வேணவா இருந்திருக்க வேண்டும். கற்பின் பண்புகள் கண்ணகியிடம் ஏற்றப்பட்டிருக்கவில்லை. சாவித்திரியைப்போல் யமனிடம் சென்று கணவன் உயிரை அவள் மீட்டுவரவில்லை. முதானந்தம்

அடையாமல் விதவைக்கோலம் பூணாமல் தன் ஆபரண களைந்து மொட்டைத் தலையுடன் செல்லாமல் தலைவிரி கோலத்துடன் செல்லுங் கண்ணகி ஒரு நீதிதேவதையாகவே காட்சி யளிக்கின்றாள் என்பது என் வாதம். நாணமும், மடமையும், அச்சமும், நிறைந்த பெண்மையும் கற்பும் இங்கு வெளிப்பாடுகளாக இருக்கவில்லை. நீதியின் சக்தியாகவே தோற்றமளிக்கின்றாள். சதியாக இல்லை. அவளது கற்பின் திண்மைதான் அவளது சக்திக்குக் காரணம் என்பது பொதுவான சாதாரணமாக விளக்கமாக முன் வைக்கப்படுவதுமுண்டு. இச்சக்தி கற்பினுள் அடக்கப்பட்ட காலம் சிலம்பின் காலத்திலேயே தொடங் குகிறது. அச்சம், மடம், நாணம் ஆகிய சக்தியற்ற அபலைக்குணங் களே கற்பிற்குத் தேவையாக இருந்த காலம் மாறி கற்பின் சக்தி என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு பதப் பிரயோகம் சிலம்பின் கண்ணகி யால் வந்து விட்டதைக் காணு கிறோம். இந்த மாற்றமும் ஒரு தோற்றுவிக்கப்பட்ட விமர்சனப் பார்வையாக இருக்கலாம். நீதி தேவதை கற்பின் திரு உருவ மாக மாற்றப்பட்டிருக்கலாம். என்ப தற்கு இன்னும் சில ஆதா ரங்களைக் காட்டக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பத்தினி என்ற

சொற்பிரயோகம் எடுத்தாளப் பட்டிருப்பினும் அவள் பத்தினித் தெய்வமாக்கப்பட்டு விட்ட பின் இலங்கையில் சிங்கள மக்களிடம் அவள் நீதித் தேவையாகவே (Paragon of Justice) ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதாகவே கணநாத் ஒபயசேகர கூறுவதும் ஒரு முக்கிய செய்தியாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். சிலப்பதிகாரம் எழுதிய வர் ஒரு பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். தர்க்கரீதியான ஒரு அணுகுமுறை (Rationality) பௌத்த சமயத்திற்கு நிறையவே உண்டு. அவர் நீதிக்கு முதன்மை கொடுக்க முற்பட்டு பத்தினித் தன்மையையும் ஒன்று சேர்த்து விட்டாரா? சமஸ்கிருத இந்துக் காவிய மரபுகளிடமிருந்து கற்புப் பண்புக்கும் பத்தினித் தன்மைக் கும் ஏற்ப காவியப் பொருள் மாற்றப் பட்டுவிட்டதா? அதனா லேயே கற்பிற்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டு நீதித்தெய்வம் பத்தினித் தெய்வமாக மாற்றப்பட்டு விட்டதா?

கிழக்கிலங்கை கூட கண்ணகி வழக்குரை என்றே அதற்கு நாம கரணம் சூட்டியுள்ளது. கண்ணகி யின் வழக்குரையே சிலம்பின் மூலாதாரம்- கரு-அது அச்சம், மடம், நாணம் துறந்த பெண்மை, நீதி கேட்ட பெண்மை, கணவன் இறந்து விட்டான் என்பதிலும்

பார்க்க கண்ணகியைத் துன் புறுத்திய செய்கை யாதெனில் அவன் கள்வன் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டமையே. கணவன் இறந்ததும் தன் உயிரைப் போக்கிய பாண்டி மாதேவியின் கற்பு நடத்தைக்கும் கண்ணகியின் வீரநியாய நடத்தைக்கும் மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வித்தியாசம், கற்பிற்கும் நீதிக்கும் உள்ள வித்தியாசம், தனது கணவனின் அறியாய, நீதிக்குப் புறம்பான அட்டூழியங்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுத்து மன்னித்து அவனை நீதியின் கைகளிலிருந்து காப்பாற்றித் தன் தாலிப்பாக்கியத்தை பாதுகாப்பதே கற்பு என்று தற்போது சிறுகதைகளும் தமிழ்த் திரைப்படங்களும் போதிக்கும் கற்பும் இத்தகையதே. அறமும் அதன் நெறிமுறையும் வலியுறுத்தப்படுவதைக் கண்ணகியின் கூற்றாகவும் ஆசிரியர் காட்டுகிறார். சிலம்புடன் பாண்டியன் அரண்மனை வரும் கண்ணகி வாயிலோனை நோக்கி “அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து இறைமுறை பிழைத்தோன்” என்று அரசனை விழிப்பது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. என்னுடைய ஆருயிர் கணவன் இறந்து போனான், உன்னால் மரணித்தான் என்று கண்ணகி இங்கு கூறவில்லை. “அறிவறை

போகிய இறைமுறை பிழைத்தோன்” என அரசனை சாடுகிறாள். அறமும் இறை முறையும் நீதியின் பாற்பட்டவை தர்க்க ரீதியல் அணுகப்படுபவை. இங்கு அவளது துன்பத்திற்கு, அழுது புரண்டு கண்ணீர் வடிக்கும் உணர்ச்சிமயமான பெண்மைக்கு இளங்கோவடிகள் முதலிடம் கொடுக்கவில்லை. கொலைக்களப்பட்ட கோவலன் மனைவி கண்ணகியென்பது என் பெயர் என்றுபின்பு கூறுகிறாள். கண்ணகியின் வழக்குரை புறாவின் அல்லல் தீர்த்த சிபி, கன்றை இழந்த மனுநீதிச் சோழனின் நீதி போன்ற வற்றுடனேயே ஆரம்பிக்கின்றது. இப்படியாக பல முறைகளில் அறம் என்றும் முறை என்றும் நீதி என்றும் தர்க்கம் பேசிய கண்ணகி அடுத்த காதையில் கற்புடை மங்கையரைப் பற்றிப் பேசுகிறாள். இங்கும் ஒரு திணிக்கப்பட்ட தன்மையையே நாம் காண்கிறோம் என்று எண்ணுகிறேன். சீதை, திரௌபதி, அருந்ததி போன்ற வட நாட்டுப் பெண்களின் கற்பிற்கும் இணையாக தென்னாட்டிலும் பெண்களிருக்கிறார்கள் என்று கூறுவதைப் போல தென்னாட்டுத் தமிழ்க் கற்பரசிகளின் ஏழு பேரைக் குறிப்பிடுகிறாள். இதில் ஐவரது கதைகள் தங்கள் கணவன் பால்

கொண்ட அதீத அன்பையும் வன்னி மரமும், மடப்பள்ளியும் சான்றாக இருந்தமையையும் கூறுகின்றன. ஒருத்தியின் கதை தான் அதி தீவிர கற்புப் பண்பை வெளிப்படுத்துகிறது. தான் இன்னொருவரின் நெஞ்சத்தில் புகுந்ததற்காக தன் முகத்தை குரங்கு முகமாக்கிக் கொண்டாள். ஒரு பெண்ணின் கதையில் கற்பும் அறமும் (நீதி) மயங்கி வருவதைக் காண்கிறோம்.

தன் பிள்ளையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மாற்றாள் பிள்ளை தவறிக் கிணற்றில் வீழ்ந்து விட்டது. தனது கவனக் குறைவால் இது நடந்தப்படியால் தன் குழந்தையையும் அவள் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டாள். கன்றைக் கொன்ற மனுநீதிச் சோழன் தன் மகனைக் கொன்றதுடன் ஒக்கும் இச் செயலுங் கூட இங்கு கற்பின் பாற் போடப்பட்டமை கற்புக்கும் அறத்துக்கும் உள்ள மயக்கு நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. இதே பாணியில் தான் கண்ணகியின் அறநிலையும் கற்பின் மேல் போடப்பட்டுவிட்டது.

பெளத்த துறவி இளங்கோ இந்து மத மேலாதிக்கத்திற்கு அடிபணிந்து தனது கண்ணகியை நீதி தேவதை ஸ்தானத்திலிருந்து இறக்கி பத்தினித் தன்மை ஏற்றப்

பட்ட பெண்ணாக, தெய்வமாக ஆக்கி விட்டாரா? சீதையின் கற்பும் சாவித்திரியின் கற்பும் புராண இதிகாச பெண் கதாபாத்திரங்களின் பூரணத்துவத் தன்மைகளாக மாறி வந்த காலகட்டத்தில் கண்ணகிக்கும் கற்புத் தன்மை ஏற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஒன்று ஏற்பட்டு விட்டதா? ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஒரு கதாபாத்திரப் படைப்பு ஒன்றை உருவாக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு பெளத்தத் துறவியான இளங்கோவடிகளும் தள்ளப்பட்டு விட்டாரா? கண்ணகியின் வீர தீவிர நியாய உணர்ச்சி அவளது கணவனால் அவளுக்குளிக்கப்பட்ட ஒரு சக்தி. அதாவது அவள் அவனுக்கு அடங்கி ஒருங்கி கற்புள்ளவளாக இருந்தபடியால் தான் கிட்டிய சக்தி எனக் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டதும் ஒரு ஆணாதிக்க வெளிப்பாடு தானா? அன்றி பெளத்தம் இந்துமத ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட ஒரு நிலையின் வெளிப்பாடா இது? இக்கேள்விகளுக்கு நாம் விடையை இன்றும் ஆழமாகத் தேட வேண்டும்.

நன்றி - நிவேதினி

சு

தற்காலத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை ஃப்ரெஞ்சுக்கு மொழி பெயர்த்துள்ளீர்கள். அவை உலகத் தரத்துக்கு உள்ளனவா?

நி

தற்கால இலக்கியத்தின் மீதான எனது ஈடுபாடு மொழிசார்ந்தது. இங்கு பல்வேறு பிரதிகளை மானுடவியல் நோக்கில் அணுகமுடியும். தற்கால வாழ்க்கை நிலைகளைக் கூறுவனவாக, அறிமுகப்படுத்துபவையாக அவை இருக்கின்றன. தமிழ் வாழ்க்கையை மானுடவியல் ரீதியில் அணுகுவதற்கான மிகச் சிறந்த வழியாக எனக்கு அது தோன்றுகிறது. ஆனால் இலக்கியமென்று பார்த்தால் பிரச்சினை சிக்கலாகிவிடுகிறது.

சு

உலக அளவில் அறியப்படவேண்டுமெனில் மொழிபெயர்ப்புகள் செய்யப்பட வேண்டும். மற்ற மொழிகளுக்கு இருப்பது போன்று தமிழுக்கு வாதிடுபவர்கள், ஆதரவு (Lobby) தேடுபவர்கள் இல்லை. அது போலவே சந்தர்ப்பங்களும் வாய்ப்புகளும் குறைவாகவே உள்ளன.

ம

ம்

-ஃப்ரான்ஸீவா குரோவுடன் ஓர் நேர்காணல்: ரவிக்குமார்

தினமணி பொங்கல் மலர் 1997.

நல்ல பதில்

அ.ஜெயபால், ஆசாரிபட்டி

கேள்வி: நல்ல சிறுகதை எப்படி இருக்க வேண்டும்?

பதில்: படித்து முடித்ததும் மனதை என்னமோ செய்ய வேண்டும்!

(இளமதி பதில்கள்

செம்மலர் - ஜனவரி 97)

நல்ல கேள்வி

ஞாபி: நீங்கள் எழுதினதெல்லாம் பூங்காக்களில் தானே?

அசோகமித்ரன்: கிட்டத்தட்ட 15 வருஷம் என்னுடைய எழுத்துக்கள் எல்லாம் பார்க்கல தான்.

தினமணிகதிர் 12.1.97

திரும்பத் , திரும்பச் சொல்லப் படும் பதங்களான பிற்போக்குவாதி முற்போக்குவாதி என்பவை இன்னமும் கலைத்துறையில் முக்கியத்துவம் குறைந்தவையாகவே இருக்கின்றன. தாஸ்தோல்ஸ்கி குறிப்பாக அவரது பிற்காலத்திய எழுத்துக்களில் அவர் உறுதியான பிற்போக்குவாதியாகவும், மறைமுக மாயாவாதியாகவும், சோசலிச வாதிகளை வெறுப்ப வராகவும் இருக்கிறார். ரஷ்யப் புரட்சியாளர் பற்றிய அவரது சித்திரங்கள் விஷமத்தனமான கேலிச் சித்திரங்களே.

டால்ஸ்டாயின் மாயாவாதங்கள் குறைந்தபட்ச பிற்போக்கு தன்மைகளை சுற்றி வருகின்றன. இருப்பினும் இவ்விரு எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் நம்மீது எழுச்சியூட்டும், தெளிவாக்கும், விடுதலை செய்யும் பாதிப்பைக் கொண்டுள்ளன.

இதன் முடிவு: அவர்களது ஆரம்ப நிலையே பிற்போக்குத்

தனமானது என்பதல்ல. சமூக வெறுப்புணர் வும், குறுகிய மனப்பான்மையும் சாதி உணர்வுடைய தன்முனைப்பும் தற்போதைய சமூக அமைப்புக்குக் கட்டுப்படும் தன்மை ஆகியவை அவர்களது சிந்தனைகள் மீதும் உணர்வுகளின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்தின என்பதல்ல.

அதற்கு மாறாக மனித இனத்தின் மீது அளவற்ற நேசம், சமூக நீதிக்குப் பொறுப்பேற்கும் ஆழமான உணர்வு, ஆகியவற்றால் அவர்கள் உந்தப்பட்டார்கள் என்பதே. உண்மையில் ஓர் உண்மைக் கலைஞனுக்கு அவன் தரும் சமூகத் தீர்வு இரண்டாம் பட்சமானதே. அதி முக்கியமானவை, அவனது கலையின் ஊற்றுக் கண்ணும் அதன் ஆன்மாவும். அவன் தனக்கென உணர்வுப்பூர்வமாக வகுத்துக்கொள்ளும் குறிக்கோள்கள் அல்ல.

- ரோசா லூக்ஸம்பர்க்

வெளி இலக்கியப் போக்குகளுடன் பரிச்சயம் கொண்டு அவற்றைத் தீவிரமாக விவாதித்து அதன் மூலம் தங்களது ஆக்கங்களைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடும் சில சிறு பத்திரிகைக் குழுக்களிடமும் நிறைய பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அரசியல் வாதிகளை வெட்கமடையச் செய்யும் அளவிற்கு குழுமனப்பான்மையும் பல்வேறு குழுக்களுக் களிடையே பரஸ்பர துவேஷமும் உள்ளன. வெளிமண்ணில் முளைத்த கருத்தாக்கங்களை நமது மண்ணுக்குப் பொருத்துவது போல எப்படிக் கொண்டு வரலாம் என்ற பார்வை இல்லாமல் கையில் கிடைத்ததை அப்படியே கொட்டும் பொறுப்பற்ற தன்மை இருக்கிறது. தன்னோடு ஒத்துப் போகாத சிலரைத் தட்டிவைக்கும் தடியாக இலக்கியக் கருத்தாக் கங்களை பயன்படுத்திக்கொள்ளும் சர்வாதிகாரப் போக்கு இருக்கிறது.

-அரவிந்தன்

இந்தியா டே இலக்கிய ஆண்டு மலர் - 1996-97

கல்கத்தாவில் உள்ள பாரதீய பாஷா பரிஷத் எனும் இலக்கிய அமைப்பு 1994 -ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த நாவல்களில் சிறந்த நாவலாக திரு. இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதி, தமிழ்ப்புத்தகாலயம் வெளியிட்டுள்ள “வேத புரத்து வியாபாரிகள்” என்னும் நாவலைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது.

இதற்கு முன் இந்த பாரதீய பாஷா பரிஷத் விருது தமிழ் எழுத்தாளர்களான சாண்டிலியன், ராஜம் கிருஷ்ணன், சிவசங்கரி, சி.ஆர்.இரவீந்திரன், பிரபஞ்சன் ஆகியோருக்கு வழங்கப் பட்டுள்ளது.

பெண்ணின் பால் தன்மை பற்றி ஆணித்தரமாகக் கூறக்கூடியவர்கள் ஆண்கள் தான் என்ற நிலைமை ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே இருக்கிறது. அரசன் நகர்வலம் வரும்போது. எந்தெந்த வயதுப் பெண்கள் எப்படி எப்படி மோகித்தார்கள், காழுற்றார்கள், பிச்சியானார்கள் என்று உலாக்கள் எழுதியிருப்பது ஆண்கள் தான்.

அது மட்டுமல்ல, பெண்ணாக மாறி ஆண் கடவுள்கள் மேல் மோகமும், காதலும், பக்தியும் கொள்ளும் அளவு பெண்களின் பால் தன்மை சுலபமாக யூகித்து, எட்டக்கூடிய ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. பெண் ஆண்பக்தராக மாறி எந்தப் பெண் கடவுளையும் மோகித்ததாகச் சரித்திரம் இல்லை. அதனால் பெண்ணின் பால் தன்மை, அவள் தேடல் இது பற்றிய தன்மையில் எழுத ஒரு ஆண் எழுத்தாளருக்குச் சரித்திரத்தின் பின்புலம் இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால் பெண்ணின் பால் தன்மையை விளக்கி விளக்கத்தினுள் அதைக் குறுக்கிய ஆண்-முயற்சிகளின் பின்னே பெண்ணின் பால் தன்மையின் வீச்சு பற்றியும், அது அடையக்கூடிய 'விபரீத' எல்லைகள் பற்றிய ஒரு பயம் இருந்தது எனலாம். இது ஒரு நிரந்தர சரித்திர பயமாக இருந்து வருகிறது.

-அம்பை

'இலக்கு' - தி.ஜா. நினைவு மலர் 1996

[தொகுப்பு: டி.கே. சிதம்
பரநாதர் படிப்பு வட்டம்
சென்னை-17]

வெளிச்சம் வார்க்கும் இரவு

ஏந்திய தூரியக் கண்ணாடி
 இடறி விழுந்து
 நட்சத்திர சில்லுகள்
 நடுங்கிய இரவில்
 பாதரசம் தனியே
 உறைந்து போனது
 பிறை நிலவாய்...
 போர்க்களப் பகல்,
 அந்தி
 அவசரத்தில்
 முரசறைந்து
 முடிந்து போக.
 காயம்பட்டக் கதிர்கள்
 இரவுக் கூடாரத்தில்
 இருள் தாதியின்
 இளகிய ஆதுரத்தில்.
 இருளுக்கு இனமில்லை;
 நிறமில்லை;
 கறைகள் கூடக்
 கழுவப்படுகின்றன.
 பகல்லோ கறைகள்
 களங்கப்படுகின்றன;
 கழுவேற்றப்படுகின்றன.

பகல்
தோல்விக்கு - தூதுனுப்புகிறது
இரவு
தோற்பவர்க்கே-தூதுசெல்கிறது
விழுந்த பகலை
அழ வைப்பதும் இரவு;
எழ வைப்பதும் இரவு
எழுச்சிகள்-இருளின்
பிடிமானங்கள்;
பகலைப் பிறழாது
பாதுகாக்கிறதே!
பகல் பிறப்பதற்கு
எத்தனை முறை - இறக்கிறது
இரவு!
பகலை பேசவிட்டுப் பார்
இரவுகளையே ஏகம்
இரவோ-நைந்து போன
பகலுக்காய்
நூல் நூற்கும்;
விரட்டப்பட்ட பகல்
இருளிடமே சரணாகதி;
விலக்கப்பட்டாலும், உள்ளே
வெளிச்சம் வார்க்கும்
இரவு!

- தாமிரபரணி

ஜெர்மனியிலிருந்து பாரீசிற்கு செல்வதற்கான என் பஸ் பயணம் அச்சம் தரத்தக்கதாக மாறி இருந்தது. பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற 'செங்கன்' ஒப்பந்த நாடுகளில் நான் தங்கியிருப்பதற்கான விசா முடிந்து விட்டிருந்தது. விசா முடிந்த பின்பு தங்குவது என்பது குற்றம்.

ஒரு பயணம் இரு படங்கள்

அப்படி பிடிபட்டுவிட்டால், இந்தியாவிற்கு கிளம்பிக் கொண்டிருப்பதாக சொல்லிக் கொண்டு அடுத்த நாள் புறப்பட்டு விடலாம் என்றார்கருணாகரமுர்த்தி. மிகவும் அபாய கரமானது. இடையில் எல்லைகளின் ஓரங்களில் போலீஸ், ராணுவம் சோதனையிடப்படும் போது, சரியான விசா இல்லை யென்றால் இறக்கிவிட்டு விடுவார்கள். அடுத்த நாட்டு எல்லைக்கு நடந்து போக வேண்டியிருக்கும். கறுப்பர்கள், ஆசியர்கள் என்றால் புதிய நாஜிகளுக்கு வெறுப்பு, யாராவது தாக்கும் அபாயமும் உண்டு. எதற்கு வீண் சிரமம் இந்தியா திரும்பி விடுங்கள் என்று முன்னமே கவிஞர் நித்யானந்தன்சொல்லியிருந்தார்.

நவம்பர் மத்தி. குளிர் துவங்கி விட்டது. கால்கள் விறைக்கத் துவங்கியிருந்தன. குளிரைத்

தாங்குவது சிரமமாக இருந்தது. குளிரிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக வாவது இந்தியா திரும்பிவிட வேண்டும் என்றிருந்தது. ஸ்விட்சர்லாந்திலிருந்து சுதாகரன் அழைப்பு விடுத்திருந்தார். செல்ல ஆசைதான். விசாவை இன்னும் நீட்டிக்க வேண்டும். அதற்காய் சுமார் இந்திய மதிப்பில் 15,000 ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கும். பெரிய தொகை, விசாவை நீடித்தால் மட்டும் போதும் பிராங்க்பர்ட்டில் பாரதி (கவிஞர் ஜெயபாலன் சகோதரர்), ஸ்டுகார்ட்டில் (ராஜசிங்கம்), ஜூரிச்சில், டெர்மாண்ட்டில் (பார்த்தீபன்), பிறகு ஸ்விஸ் சுதாகரன் என நான் சந்திக்க வேண்டிய நபர்கள் பற்றியும், அவர்கள் என்பயண ஏற்பாட்டிற்கு எல்லா உதவிகளைச் செய்வர் என்று பாரீஸ் கலைச்செல்வனும், லட்சுமியும் என் பயணத் திட்டத்தை முன்னம் வகுத்துக் கொடுத்திருந்தனர். விசா நீட்டிப்பு இல்லாதது பெரிய தடையாக இருந்தது.

இங்கிலாந்து மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அந்த ஆண்டு நீண்ட கோடை. 350 வருடங்களுக்கு அப்புறம் இந்த நீண்ட கோடை என்றார்கள். எனது அதிர்ஷ்டம் தான். குளிர் செப்டம்பரில் ஆரம்பிக்காமல் நவம்பர் வரைக்கும் நீட்டித்தது என்றார்கள். ஆனால் சென்னை விசா அலுவலகத்தில் விசா காலம் குறித்து நான் சரியாக விண்ணப்

பிக்காததால் ஏற்பட்ட குறை மனதை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஸ்விஸ் பயணத்தைத் தடைப்படுத்தி விட்டது.

சுசீந்திரன், அவர் மனைவி இன்பா, கருணாகரமூர்த்தியோடு நடுங்கும் குளிரில் பெர்லின் பஸ் நிலையத்தில் நின்றிருந்தேன். என் டிக்கெட்டை எடுத்துச் சென்ற இன்பா, கண்டக்டரிடம் காட்டி விட்டு வந்தார். இன்பா ஐரோப் பிய நாடுகளில் நடக்கும் பெண்கள் சந்திப்பில் இடம் பெறும் முக்கிய பெண்மணி. அன்று தான் ஸ்விட்சர்லாந்தில் நடந்த பெண்கள் சந்திப்பு நிகழ்ச்சிக்கு நிருபா, லட்சுமி போன்ற வர்களுடன் சென்று விட்டுத் திரும்பி இருந்தார்கள். இரு நாள் சந்திப்பில் பல இலக்கிய விஷயங்களும், பெண்கள் பிரச்சினைகளும் விவாதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லி இருந்தார். குறிப்பாய் நிறப் பிரிகையில் வந்திருந்த பெண்ணியம் பத்தினை கூட்டு விவாதக் கட்டுரை. நல்ல பேச்சாளரும் கூட. சுசீந்திரன் ஜெர்மன் பத்தினை ஆங்கிலப் புத்தகம் ஒன்றை பரிசளித்தார். 25 கிலோவிற்கு மேல் எடை கூடிவிடக் கூடாது என்ற பயத்தால், இது இந்தியாவிற்கு செல்லுமா என்ற சந்தேகத்தையும் அவரிடம் சொல்லிவிட்டேன். சுசீந்திரன் குந்தர்கிராஸ், கால்கா கதைகளை மொழிபெயர்த்தவர். பல அரசாங்க விசாரணைகளுக்காக மொழிபெயர்ப்பாளராக பணி

புரிந்திருக்கிறவர்.

இன்பா என் இருக்கை எண்ணைச் சொன்னார். நேஷனாலிட்டி விபரக் குறிப்பை கேட்டு எழுதிக் கொண்டார்கள் என்றார். வழக்கமாக நேஷனாலிட்டி விபரங்கள் கேட்கமாட்டார்களாம். அப்போது பாரீஸ் சுரங்க ரயில் பாதைகளில் அல்ஜிரியா தீவிரவாதிகள் வெடிகுண்டுகளை

சுப்ரபாரதிமணியன்

வெடித்திருந்தனர். அழகிய பாரீஸ் நகரம் குப்பைக் கூளமாகியிருந்தது. அல்ஜிரிய முஸ்லீம் போராட்டக்காரர்களின் வெடிகுண்டு பயத்தால், குப்பைத் தொட்டிகள் எல்லாம் 'சீல்' வைக்கப்பட்டிருந்தன. குப்பைத் தொட்டிகளில் அவர்கள் வெடிகுண்டு வைத்து விடுவதால் என்றார்கள். நவீனக் கழிப்பறைகள் முதற் கொண்டு பல பொது இடங்களில் இதே நிலை தான். எனவே பாரீஸ் குப்பையாகியிருந்தது.

இந்த பிரச்சினைகளால் இடையில் பாஸ்போர்ட் / விசா சிக்கல்கள் இருக்கலாம் என்றார் இன்பா.

பயம் நிறைந்த பஸ் பயணம் ஆரம்பமானது. குளிருக்கு இதமாக உள்புற அமைப்பு ஆறுதல் தந்தது. என் இருக்கை அருகில் இருந்த இளம் பெண் ஏதாவது படிப்பவளாக இருப்பாள் என்று யூகித்தேன். வெட்டினத்

தலைமுடி, தலையைச் சுற்றி வழித்துவிட்டு, நடுத்தலையில் மட்டும் மயிர். புது நாஜியா, ஆட்டோராம் குழுவைச் சார்ந்த ஓரினப் புணர்ச்சியாளரா, அல்ஜிரியரா என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஜெர்மனி, பிரான்ஸில் ஆங்கிலம் பேசுபவர்கள் வெகு சொற்பம். எனவே நான் அந்நாடுகளில் ஆங்கிலத்தில் பிறருடன் பேசினவார்த்தைகள் வெகு சொற்பம். வெளியில் செல்லும் போதெல்லாம் நண்பர்களுடனே சென்றதால், பரிமாற்றப் பிரச்சினை எதுவும் இல்லை. எனவே 16 மணி நேரப்ஸ் பிரயாணத்தில் பக்கத்தில் இருப்பவர்களிடம் பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பமே இல்லை. எனவே மௌனித்திருந்தேன். எதிர் டி.வி. படம் இன்னும் போட நேரமாகும். கையிலிருந்து நெடுமாறனின் 'இலங்கை பயணக் கதை' புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகள் தொகுப்பு - பாரீஸ் மகாஜன வெளியீடு இவற்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

பக்கத்து இளம் பெண் என்னை எந்த நாட்டுக்காரர் என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள். இந்தியா என்றேன். எங்கிருக்கிறது? விபரம் அப்பெண்ணால் விளக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. "கறுப்பர்கள் தேசமா?" "இல்லை. கறுப்பர்களைப் போலத்தான். உங்களுக்கு உங்களைத் தவிர

எல்லாருமே கறுப்பர்கள்தானே'? குற்ற உணர்வால் மன்னிப்பு கேட்கும் தோரணையில் அப்பெண் பேசினாள். சல்மான் ருஷ்டியைத் தெரியுமா என்றேன். தெரியும். அறிமுகமாகியிருக்கிறார். முழுக்கப் படித்ததில்லை என்றாள்.

இப்போது இந்தியாவைப் பற்றி ஞாபகம் வருகிறது. ஏழை நாடல்லவா என்றாள். ஏழை நாட்டுக் காரனோடு என்ன பேச்சு என்பது போல கையிலிருந்த ஜெர்மன் புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள், அவள் ஆங்கிலம் பேசினது மட்டும் பெரும் அதிசயம்.

டி.வி.யில் ஓடின படம். பிரெஞ்சு படமா, ஜெர்மன் படமா என்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒருவனுக்கு விபத்து ஏற்படுகிறது. அவன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு ஒரு ராட்சதப் பிராணி வருகிறது. அது எதிரில் மயங்கி விழுபவன் வாயில் நுழைந்து கொள்ள, அந்த மனிதன் மிருக பலம் கொண்டவராக ஆகி விடுகிறார். அடிக்கிறார். துவம்சம், போலீஸ் அவரை பிடிக்க முயல்வதற்குள் அவர் வாயிலிருந்து பிராணி வெளிவந்து ஒரு காப்ரே டான்ஸருக்குள் சென்று விடுகிறது. அப்பெண் துவம்சம் செய்திறாள். போலீஸ்காரர் அவளை சுட்டுவிட, அப்பிராணி தப்பித்து இன்னொருவர் வாயில் புகுந்து விட துவம்சம்...

துவம்சம்... படம் முழுக்க. கடைசியில் அந்நாட்டு ஜனாதிபதி வாயில் புகுந்து கொள்கிறது. ஜனாதிபதிக்கு இது தெரியாது. மிகவும் மோசமான துவம்சம் ஆரம்பமாகிறது. புலனாய்வு நிபுணர்கள் ஆராய்ந்து, அது எந்த உடலில் இருக்கிறதோ, அதை பஸ்பமாக் குவதுதான் நல்லது என்று ஜனாதிபதியை ஜல்லடையாகதுப்பாக்கிக் குண்டுகளால் துளைக்கிறார்கள்.

கெட்ட பிராணி வாயிலிருந்து வருகிற போதெல்லாம், அது தரும் அச்சம் மிக்க குரல் பக்கத்து இளம் பெண்ணை பயமுறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அன்றைக்கு பிரிவு, உபச்சாரமாய் எழுத்தாளர் கருணாகரன் வீட்டில் நல்ல சாப்பாடு. புளி ஏப்பம் போல அவ்வப்போது தலைகாட்டியது. படத்தின் இடையில் ஒரு தரம் அப்படி ஏப்பம் வந்துவிட, படத்தின் பிராணி தரும் அச்சம் மிக்க குரல் போல இருந்த பாவனையால், பக்கத்து இளம் பெண்துள்ளிக் குதித்து விட்டு எழுந்தாள். நான் மன்னிப்பு கேட்க, ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டாள். சங்கடமாக இருந்தது எனக்கு.

சற்று இடைவெளியில் பின் ஒரு படம் போடப்பட்டது. அசிரத்தை யுடன்தான் அப்படத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அல்ஜிரிய நாட்டுப்படம் என்ற விபரம் நிமிர்ந்து உட்காரச் செய்தது. ஐம்பதுகளின் வாக்கில் பிரஞ்சு

காலனியாதிக்கத்தின் பிடியில் அல்ஜிரியா இருந்தபோது அந்த மக்களின் எழுச்சியைச் சொன்ன படம்.

மனச் சிதைவு ஏற்பட்டுவிட்ட ஒருவனின் பாத்திரம் இப்படத்தின் முக்கிய விஷயங்களை இணைக்கிறது. அல்ஜிரியாவின் இரண்டு கிராமங்கள். வறட்சி, ஆற்றில் மழை பெய்து வெள்ளம் வரும் போது இயல்பாகி விடும் மக்கள், வறட்சியால் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறார்கள். நகரம் நோக்கிப் போகிற கிராமத்தவர்கள். நகரத்திற்கு செல்லும் கதாநாயகன், கல்லுடைக்கும் தொழில் செய்கிறான். பிரஞ்சு முதலாளி அவன் சாப்பாட்டில் கல் போடுகிறான். அவனை அடித்து விட்டு ஜெயிலுக்குப் போகிறான்.

இரண்டாம் உலகப் போர், ஜெர்மனியோடு யுத்தம் செய்வதற்காக அல்ஜிரியர்களை பிடித்து போகிறார்கள். திரும்பும் அல்ஜிரியர்கள் அடிமைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள். கிராமம் நாசமாகிவிட்டது. அவனின் மகன் (குழந்தை) மட்டும் இருக்கிறான்.

நதிக்கு குறுக்காக இருக்கும் அணைக்கட்டை வெடிகுண்டு வைத்துத் தகர்த்து விட்டு சிறைக்குப் போகிறான். மலேரியாவினால் கிராம மக்கள் சாகிறார்கள். மீண்டும் நகரம். இரும்புப்பட்டறை வேலை. அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுகிறது.

புரட்சிக்காரன் ஒருவன் அறிமுகமாகிறான். விடுதலை அமைப்பைச் சார்ந்தவர்கள் நடத்தும் ஊர்வலத்தை பிரஞ்சு ராணுவம் அடக்க வருகிறது. துப்பாக்கிச் சூடு, அல்ஜிரிய மக்கள் வெட்டிக் கொல்லப்படுகிறார்கள். சாவுகள். நாயகனும் தப்பிப் போய் மலைப் பிரதேசத்தில் தலை மறைவாகிறான். கொரில்லா குழுக்கள் அமைத்துப் போரிட முடிவு செய்கிறார்கள். ஒரு குழந்தை தன்

தகப்பனைத் தேடிப் போகிறது. எங்கும் இரத்தக் கறைகள். தீப்பிழம்புகளின் ஆவேசம்.

மனதைத் தொட்ட முக்கியமான படம். அல்ஜிரிய முஸ்லிம்கள் தீவிரவாதிகளாக பிரான்சில் காட்டப்படும் சூழலில், அவர்களின் காலனி ஆதிக்கப் பிரச்சினைகளை சொன்ன பீடம்.

முந்தின படம் தொழில் நுட்ப சாகசங்களைக் கொண்டு பார்வையாளர்களை மிரட்டியது. அது தரும் அச்சமே படத்தின் வெற்றியாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் இரண்டாவது படம் தந்த வாழ்க்கையின் பிரமாண்டத் தன்மை நெகிழ வைத்தது. விடுதலைப் பேராட்டத்தின் கண்ணிகளை எங்கு பார்த்தாலும் அது நெகிழவே செய்கிறது.

பாரீசில் குளிர் கூடியிருந்தது. பனியில் மிதந்து கொண்டிருந்தது நகரம். இரவின் அழகு பனியில் கூடி இருந்தது. வெளிச்சம் நிறைக்காத வரைக்கும் இரவுதான் என்பதை உணர்த்தியது. பாரீஸ் முக்கிய பஸ் நிலையத்தில் எனக் காகக் காத்திருந்த கலைச்செல்வனும், நித்தியானந்தனும் நான் எந்தவித விசா விசாரிப்புத் தொல்லைமும் இல்லாமல் வந்து சேர்ந்தது பற்றி மகிழ்வு கொண்டார்கள்.

அல்ஜிரிய நாட்டுப்படம் தந்த நெகிழ வைக்கும் அனுபவத்தை அவர்களிடம் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்.

மலர்: 38 இதழ்: 7

மார்ச் 1997

நிறுவக ஆசிரியர்

ப.ஜீவாணந்தம்

ஆசிரியர்

ப.மாணிக்கம்

பொறுப்பாசிரியர்

சி.மகேந்திரன்

ஜனசக்தி, 161 பிரகாசம் சாலை, சென்னை- 108, என்ற முகவரியிலிருந்து அச்சிட்டு வெளியிடுபவர்: எஸ். எஸ். தியாகராஜன்

தூய்மையை

19, செவாலியே சிவாஜி

கணேசன் சாலை,

தி.நகர், சென்னை- 17

தொ.பெ. 434 7689

ஜீவபாரதி, திருப்பூர்

வர்க்கப் போராட்டம் என்பது காலாவதி ஆகிப் போன வார்த்தை. 'வர்க்க இசைவு' என்பதே இக்கால கட்டத்துக்கு இசைவானது என்று ஜெயகாந்தன் பேசியிருக்கிறாரே - அது சரியா?

சரியில்லை என்பது என் கருத்து. வர்க்க முரண்பாடுகள் உள்ள வரை வர்க்கப் போராட்டங்களும் இருந்துதான் தீரும். போராட்டங்களுக்கு இடையே இசைவுகளும், சமரசங்களும் தோன்றுவது இயல்பு தான். ஆனால் அவை அடுத்தடுத்த போராட்டங்களுக்கான தயாரிப்பு இடைவெளிகளே.

எம்.சந்திரசேகர், மேட்டுமகதானபுரம்

வாசகன் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்கிற வைராக்கியத்தில் கவிதை எழுதுபவர்களைப் பற்றி?

இலக்கிய மந்திரவாதிகள் இலவர்கள். தங்களுக்கு வாய்த்துள்ள கவிதை ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி மக்களைப் பயங்காட்டி, அவர்களை மேலும் மேலும் இருட்டில் ஆழ்த்த முயற்சிக்கும் கவிதைச் சூனியக்காரர்கள்.

ஆனால் சிலர் இருக்கிறார்கள். தங்களுக்குள் இருக்கும் கவிதை

பொன்னிலன் பதில்கள்

வளத்தின் காரணமாக இவர்கள் படைக்கும் சில கவிதைகள் அவற்றின் வளர்ச்சி நிலை காரணமாக, இயல்பாகவே பலருக்கு புரியாமல் இருக்கக் கூடும். அப்படிப்பட்ட நேர்மையான கவிஞர்களின் படைப்புகள் அவற்றின் சத்தியச் செறிவின் காரணமாக காலப் போக்கில் மக்களிடம் இயல்பாகப் பழகிவிடும். இப்பிரிவினரையும் முதல் பிரிவினரையும் ஒன்றாக எடை போட்டுவிடக் கூடாது.

பட்டிமன்றத்தால் மக்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுமா?

தரமான பட்டிமன்றங்களால் நிச்சயம் ஏற்படும். தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் தலைமை ஏற்று நடத்திய பட்டிமன்றங்களைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா?

ஏ.காதர், நாகூர்

ஆஸ்காருக்குத் தகுதி பெற்ற இந்திய நட்சத்திரம் யாராவது?

ஏன் இல்லை. நம் ஷப்னா அஸ்மி! அங்கூர், நிஷாந்த், அர்த் போன்ற அவரின் படங்களை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா?

கோ.தியாகராஜன் கீழ்வேளூர்

ஏழைகள் என்றும் அப்பாவிதன் தானா?

அப்பாவிர்களாக இருப்பதால் தான் அவர்கள் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். இல்லை என்றால் எல்லா வளமும் பொருந்திய இந்தத் திருநாட்டில் வறுமையும், நோயும், ஏற்றத் தாழ்வும், இன்னும் ஏன் தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டு இருக்கிறது?

ஏ.எம்.சாலன், கொல்லம்

இந்த ஆண்டு சாகித்ய அகாதமி விருது மூத்த எழுத்தாளர் அசோக மித்திரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறதே?

எப்பவோ கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இப்பொழுதாவது கொடுத்தார்களே - மகிழ்ச்சி தான். அசோகமித்திரனின் இலக்கியப் பார்வைக்கும் நம் இலக்கியப் பார்வைக்கும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆனாலும் அவர் பணத்துக்கோ, புகழுக்கோ, இலக்கியத்தை விற்காதவர். தான் உணரும் மனித சத்தியத்தை நேர்மையாகச் சொல்லுபவர். வாசகனைத் தீண்டா அடிக்க வேண்டும் என - தன் மேதாவித் தனத்தை நிறுவ வேண்டுமென - முயலாதவர். சக மனிதர்களிடம் ஆழமான அன்பு கொண்டவர். தாமரை அவரை வாழ்த்துகிறது.

பகவதி ஜெயகுமார்,
திருவான்மியூர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகக் கோரச்சம்பவம் நம் பண்பாட்டு வீழ்ச்சியின் அடையாளம் தானே?

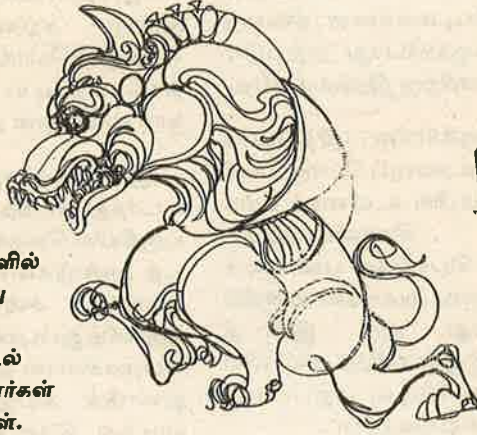
நிச்சயமாக. சக மனிதனை நேசித்தல் என்பதற்குப் பதிலாக, அவனை அடிமைப்படுத்துதல், அடிமைப்படுத்துவதற்காகக் கொடுமைப்படுத்துதல் - கொடுமையின் உச்சமாகக் கூசாமல் 'கொலை செய்தல்' - கொலை செய்தவனை கூறுபோட்டு ஆற்றிலும், குளத்திலும் வீசுதல்... இத்தனையும் செய்தவன் சாதாரணமானவன் அல்ல. உயிர் காக்கும் மருத்துவனாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு உயர் மனிதன்!

அறிவை முதன்மைப்படுத்தி மனிதப் பண்பை அலட்சியப்படுத்தும் இன்றைய கல்வி முறையின் கொடூர விளைவும் இது. கல்வி நிலையங்களில் கலைப்பாடங்கள் தேவை இல்லை - அறிவியல் பாடங்களே போதும் என்று சிறிது காலத்துக்கு முன் ஒரு 'பிரபலமான' மனிதர் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது.

கல்வி மனிதத் தன்மையுள்ள - நம் பண்பாட்டின் மீது கட் டப்படுகிற - மனித நேயக் கல்வியாக மாற்றப்பட வேண்டும். இதற்கான இயக்கங்கள் உருவாக வேண்டும்.

பேராசிரியர் பொன்னுச்சாமி மிகச் சிறந்த கல்வியாளர். பண்பாளர். எதிர்பாராத இந்த அதிர்ச்சியில் வாடும் அவர்களுடனும், அவர்கள் குடும்பத்தினருடனும் தாமரையும் இந்த ஆழ்ந்த மனித சோகத்தில் பங்கு பெறுகிறது.

வாழ்க்கை

தொட்டிச் செடிகளில்
 பூத்துக் கிடக்கிறது
 கனவுகள்
 ஸ்டிக்கர் பொட்டில்
 உலகம் காண்கிறார்கள்
 சராசரிப் பெண்கள்.
 முன்பின் பார்த்திராத
 முகங்களில்
 படிந்திருக்கிறது
 அழிக்க முடியாத கறையாய்
 சந்தேகங்கள்.
 மறைக்கப்பட்ட
 ஆயுதங்களால்
 குறிபார்த்து
 காத்திருக்கிறார்கள்
 விழ்த்துகிறவர்கள்.
 அடிமைச் சேவகத்தில்
 ஆழ்ந்து கிடக்கிறது
 இன்னும் மனசு.
 சுக மனிதனை
 விழ்த்தும்படியாகவும்
 வாய்த்திருக்கிறது
 வாழ்க்கை.

- க.அம்சப்ரியா

உள்ளத்தில் சீன்வெடிப்போல்
'டப் டப்' பென்று வெடித்து
நம்பிக்கைப் பூக்கள் பொங்கி
விரிந்தன.

என்னதான் அர்த்தமுண்டோ
இல்லையோ, பண்டைய விழாக்
களை பண்டிகைகளை நினைத்
துப் பார்க்கும்போது ஏற்படும்
மகிழ்ச்சி மனதிற்கு இதந்தருவதே.

அகதிகளுக்கென விநியோக
மான உலர் உணவுப் பொருட்களி
னால் உடம்பில் உயிரைத் தங்க
வைத்துக் கொண்டிருக்கிற
போதிலும் பொங்கல் பண்டிகை
என்ற நினைவு அவர்கள் மனதில்
ஊரும்போது ஒரு இன்பத்
தெறிப்பு, இருள் கவிந்த வாழ்வில்
இனியாவது விடிவு ஏற்படாதா
என்ற மின்னல் வெளிப்பு.

'மானிட' வாழ்வு என்ற
மகுடத்தை மாற்றி அகதி வாழ்வு
என்ற நிலையே நிரந்தரமாகி விட்ட
பின்னும் ஒட்டமும் இடம்
பெயர்வும், தற்காலிக இருப்பிட
வசிப்புமே இயல்பு நிலையாகிய
பின்பும், 'பொங்கல் திருநாள்'
என்ற நினைப்பு மனக்கடலின்
ஆழத்தில் பூரணை கால
அலைகளாக எம்பிக்குதித்தது.

புதிய பாணை,
அகப்பை, செந் நெல்

பத்மா சோமசுந்தரம்

மணிகள், கரும்பு, வாழை,
மஞ்சள், கற்கண்டு, சர்க்கரை, மா,
தோடை, மாதுளம் பழவகை,
மாவிலைத் தோரணங்கள் கோலப்
பொடி இவையெல்லாம் கற்பனை
யில் புரள, உடைபட்ட வீட்டின்
கல்லுக்குவியலிலிருந்து இழுத்து
மூன்று கற்களை அளவாக
எடுத்துப் பொங்கல் பானையைத்
தாங்கக் கூடிய விதத்தில் ஒழுங்
காக வைத்தாள் அம்பிகா.

குப்பையும் சருகுமாகப் பற்றை
படர்ந்து கிடந்த முற்றத்தின் ஒரு
பகுதியில் நெருங்கிக் கிடந்த கட்டி
டத் துண்டுகளை அகற்றி, வெடி
குண்டுச் சன்னத்துண்டுகளை
ஒதுக்கித்துப்புரவு செய்து, கூட்டி,
பெருக்கினாள் தாய் அன்னம்மா.
துண்டுக் கயிறுகளை இறுக்கி
முடிந்து நெளிந்து கிடந்த தகர
வாளியை நெளிவெடுத்து அதில்
கயிற்றைக்கட்டி, நீர் அள்ளிவந்து,
துப்புரவு செய்த முற்றத்தைத்
தெளித்து தயார் செய்தாள்
அன்னம்மா.

“லைட்டு, தண்ணீர், பணம்
பொங்கல் சாமான்கள் கிடைக்கக்
கூடிய வசதி என்பன இருந்தும்
அண்ணன் சுவீஸ் நாட்டில்
பொங்கலா போகிறார். இல்லைத்
தானே! அடுப்பில் ஒழுங்கான
இருப்பிடமில்லை,
பொங்கலுக்குத்

அ ன் ன ம் மா வா ழ் ந் த வீ டு

தேவையான அரிசி, பயறு, பால், பழம், நெய் அடுப்பு நெருப்பென்று எல்லா ஏந்தானங்களும் இல்லாத மட்டும் பொங்கவேண்டுமோ? என்ன?" என்று திரும்பத்திரும்ப அதே மாதிரியான கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனாள் அம்பிகா. உடைந்த கூரையின் ஊடாக உள்ளே நுழைந்த மெல்லிய சூரியக் கதிர்கள் அவள் கன்னத்தைத் தடவி ஆறுதல் கூறுவதுபோல ஒளிர்ந்தது.

அன்னம்மா வாழ்ந்த வீடு, அயல் வீடுகள் யாவுமே உடைந்து, கூரை பிரிந்து சுவர்களும் இடிந்து உருச்சிதைந்து ஊர் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. முற்றமெல்லாம் புல்முளைத் துப்பூண்டுகள் வளர்ந்து குப்பைக் காடாகத் தோற்றமளித்த தங்கள் வீட்டுக்கு சில வாரங்களுக்கு முன்னர்தான் தனது இரு பெண்பிள்ளைகளோடும் வந்து குடியமர்ந்தாள் அன்னம்மா.

தூறல் மழை!

ஓடோடி வந்தாள் சந்திரா- அம்பிகாவின் வகுப்புத் தோழி 'பெண் விடுதலை' பற்றிப் பேசத் தொடங்கினாள். கலகலவென்று கருத்துக்களை வீசுவாள். ஆனால் "மாலைக் கருக்கலில் வந்தவள் முச்செறிந்தபடி அந்த பிரச்சினை இன்னும் பெரிதாகப் போகிறது. பயங்கரம் விஸ்வரூபம் எடுத்து

வருகிறது. சனங்களெல்லாம் இடம் பெயர்ந்து சாவகச்சேரி, வடமாட்சி என்று ஓடுகிறார்கள். நாங்களும் போகப் போகிறோம். நீங்களும் அவசியமான இரண்டொரு உடுப்புகளையும் கிடக்கிற உணவுப் பொருட்களையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு கிளம்புங்கோ. நிலைமை சரிவர நாளை மறுநாள் திரும்பிவரலாம். குண்டடிப்பட்டால் வீடு நொறுங்கும், இல்லாட்டி என்ன எழும்பி ஓடவா போகுது. சீக்கிரம் கிளம்புங்கோ"

மென்றதும் விழுங்கியதுமாக சாப்பாட்டுத் தட்டத்தை அப்படியே போட்டு விட்டு அடையாள அட்டை, மருந்துத் துண்டு, கையில் கிடந்த கொஞ்சம் பணம், இரண்டொரு துணிமணிகள் ஆகியவற்றோடு அன்னம்மாவும் இருபிள்ளைகளும் புறப்பட்டு விட்டனர்.

இளையமகள் மனோகரி 'சூட்டேஸ்' ஒன்றைக் கையில் பிடித்தபடி வீட்டுக் கதவைச் சாத்தி பூட்ட முயன்றாள்.

"போறதெல்லாம் போகட்டும், உயிர்தப்பினால் போதும், என்றான பின் அறையும் பூட்டும் எதற்கு? உயிர்தப்பினால் போதும். ஓடி வாங்கோ, ஓடி லாம் வாங்கோ" இப்படிப்பல அழைப்புகள் பக்கத்து வீட்டு மங்களம், தங்கம்மா, செல்லையா

குடும்பத்தினர் குழந்தை குட்டிகளுடன் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு ஓடத் துவங்கிய போது, அன்னம்மா குடும்பமும் அதில் இணைந்து கொண்டது.

அம்பிகாவின் கையில் ஒரு குட்டேஸ், உடுதுணி, சீப்பு சோப்பு, உணவுச்சாமான்கள், சில புத்தகங்களைக் கொண்ட பையை மனோகரிபிடித்திருந்தாள் அன்னம்மா தலையிலும் ஒரு பெரிய சீலை முடிச்சு.

“இப்ப எங்கே போறம்-?”

“அங்கை ஆபத்தில்லையோ? குண்டு வராதோ? ஷெல் வராதோ!”

‘ஓ! அங்கே பார். ‘ச’ ப்பிளேன் நோட்டம் விடுது!”

“நீர்வேலி வரைக்கும் வந்திட்டாங்களாமே!”

‘ச! எங்களின்ரை வாழ்க்கை இப்படியும் தெரு நாய்ப் பிழைப்பாப்போச்சு!’

“எத்தனை மனிதற்றை உடல் சிதறி வெடித்து இரத்தம் பாய்ந்து எங்கள் கிராமம் மயானமாய்ப் போச்சு”

“நாசமாப்போனவள் எங்களை நிம்மதியா வாழ விட மாட்டாங்களாம்”

“சுதந்தரேஸ் வெளிநாட்டுப் பயணம் போகேக்கை படிச்சுப் படிச்சுச் சொல்லிப்போட்டுப்

போனவள். இனி இங்கை வாழச் சரிவராதெண்டு”

அந்த மனிதக் கூட்டத்தில் ஏக்கப் பெருமூச்சுக்கள்!

மாபாரதத்தை, மாபெருங் காப்பியங்களையெல்லாம் கருத்து வீச்சில் மிதித்துத்தள்ளி முன்னேறின.

யுத்தப் பிசாசு உறுமிக் கொண்டது. அவர்களின் வெறுவயிறு போல வானமும் உறுமியது.

மக்கள் விழிகளிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் மண்ணை நனைத்தது.

என்ன! சில மைல்கள் தூரத்திலுள்ள சாவகச் சேரிக்கும் போக இத்தனை மணித்தியாலங்களா?

கால்கள் வலித்தன; கரங்கள் ஓய்ந்தன; கண்கள் பஞ்சடைந்தன;

தாகம் தொண்டையை வாட்டி எடுத்தது.

கூடவரும் சின்னஞ்சிறிசுகளின் பசிச்சிணுங்கல்கள் ஓலமாக மாறிவிட்டது.

இடையிடையே மர நிழலில் தஞ்சம், வெயில் மங்கியவேளைகளில் ஓட்டம்...

இன்று கிழமை யென்ன மகனோ? எல்லாம் மறந்து போச்சு

“திங்கட்கிழமை, முந்தா நாள் சனிக்கிழமை வீட்டை விட்டு

ஓடிவந்த நாங்கள் நேற்றிரவு தான் வந்திருக்கிறோம்" இரண்டு நாள் பயணித்த களைப்பை அலுப்போடு வெளிப்படுத்தினாள் அம்பிகா.

சாவகச் சேரியில்.....

வீடு, விருந்தை, மர நிழல் எங்குமே மனித மயம்! மழைத் தூறல் எடுத்தபோது கோழிக் கூட்டிற் குள்ளும் சிலர் ஏறிப்பதுங்கிக் கொண்டனர்.

நடந்த களைப்பு, மனதில் ஏக்கம், எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையிழப்பு -சோர்வை ஏற்படுத்தி விட்டது.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் எட்டு, பத்து என்று அகதிக் குடும்பங்கள்...! இடமே இல்லை.

கோழிக் கூட்டிற்குள்ளே பதுங்கிய மனோகரியும் அம்பிகாவும் அதில் பரவி கிடந்த வைக்கோல் சூட்டில் களைப்பு மிகுதியால் உறங்கி விட்டனர்.

அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் கடவுளின் மறு அவதாரமோ? மனஞ் சுழிக்காமல் பெரும் அண்டாவை அடுப்பிலேற்றி அங்கு தஞ்சம் புகுந்து இருந்தோர்க்கெல்லாம் கஞ்சி வார்த்துக் கொடுத்தார்.

அன்னம்மா - பிள்ளைகளைத் தட்டியெழுப்பிக் கஞ்சியை

கொடுத்தாள். அவர்கள் குடித்து விட்டுத் திரும்பவும் உறங்கி விட்டனர்.

நீண்ட பெருமூச்சு!

"நல்லூர்க் கந்தனே! சன்னதி முருகனே! ஏனடா எமக்கு இந்த அவலங்கள்..." அன்னம்மாவின் மன ஆழத்திலிருந்த கேள்வியே திரும்பத் திரும்ப எல்லோர் மனதிலும் கேட்டது.

சூரியன் உதிப்பதும் மறைவது மாக வந்து போகிறான்.

தொண்டர் நிறுவனங்களின் உலர் உணவு விநியோக உதவி அவர்களின் உயிரை உடல்களில் ஒட்டவைத்துக் கொள்ள உதவியது.

"அம்மா! கைகால்களெல்லாம் கடிவும் சொறியுமாயிருக்கு"

"ஏன்? ஏதாவது கண்காணாப் பூச்சி கடிச்சிருக்குமோ?"

'என்னம்மா! புதுக்கதை பேசிறியள்? ரெண்டு நாளா நாங்க குளிக்கேல்ல! கிணத்துக்குள் தண்ணியே இல்ல. எல்லாரும் அள்ளி அள்ளித் தண்ணி வத்திப்போச்சுது. உங்கே பானையில் இருக்கிறதை நானும் மனோகரியும் முக்கால் மைலுக்கு அங்காலை போய் அள்ளியாந்து வெச்சிருக்கிறோம். இனி இங்கை இருக்கச் சரிவராது அம்மா'.

‘என்ன பிள்ளை? என்னை என் செய்யச் சொல்லுறாய். ஊரிலே இன்னும் சண்டை முத்திப்போச்சு! திரும்பி வீட்டைப் போக முடியாது.

‘முருகவேள், மைதிலி, சாந்தி, சந்திரா எல்லாரும் இந்த இடத்தை விட்டிட்டு கிளிநொச்சிக்குப் போகப் போகினாமாம். இந்த இடம் என்ன எங்கட சொந்தமே! அகதியா ஓடி வந்துதானே இஞ்சை தஞ்சம் பூந்துள்ளோம்.’

‘கிளிநொச்சிக்குப் போனா, இப்படித்தண்ணிக்கும் கஷ்டப் படாம கொஞ்சம் வசதியாயிருக்கலாமென்று சோமண்ணைகனகு. எல்லாரும் கூடிக் கதைச்சவை. நாங்களும் அவையோட சேர்ந்து போவம்மா...!

“சரி பிள்ளை! கிணத்துத் தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுக்கிடக்கக் கூடக் கெதியில்லை. எல்லா ரோடும் ஒத்ததுத்தானே எமக்கும் பிள்ளையள் சரியெண்டா எனக்கும் சரிதான்’.

“கிளி நொச்சிக்கு வந்தும் இரு வாரமாச்சு, கையில் இருந்த காசெல்லாம் கரைஞ்சுபோச்சு. மகன்ரை புதினமும் தெரியேல்லை. பிள்ளையளின்ரை காதுத்தோடுகளைத்தான் இனிவிற்க வேண்டும். இனி என்ன செய்வது? அன்னம்மாவின மனம்

அலைக்கழிந்தது.

“வவுனியாவுக்கும் சனம் போய்க் கொண்டுதானே இருக்கு நீங்கள்போய் ச-விசுக்கு போன் எடுத்து அண்ணாவோடை கதைச்சுக் காசு வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ அம்மா” இருபிள்ளைகளும் ஒத்தபடி வழி சொன்னார்கள்.

“களைத்துப் பலவீனமான இந்த வேளையிலை என்னால் தனியாப் போக வரமுடியுமோ! கொண்ணன்காசு அனுப்பினால் அதையும் தனியக் கொண்டுவரப் பயம்தானே!”

“சரியம்மா! நாங்கள் முண்டு பேருமாகப் போவம்”

“இருந்த மகனையும் உயிர்த்தப் பட்டும் எண்டு வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப்போட்டு இந்த இரண்டு பெட்டைகளோடு நான் தலையுடைக்க வேண்டியிருக்கே” என அம்மா சலித்துக் கொள்வதும் அவள் மனதைத் தைத்தது.

வவுனியாவுக்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த இருமாதங்களில் வெளிநாட்டில் வசிக்கும் தன் மகனுடன் பல தடவை போனில் கதைத்தது அன்னம்மாவுக்குப் பெரும் ஆறுதல். தேவைக்குப் போதுமான பணமும் கிடைத்தது.

வீடு வாசல், ஆடுமாடு, கோழி

நாய் என்றுதாம் தாபாரித்
தவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து
எதிலுமே ஒட்டிக் கொள்ளாத
மனநிலை ஒரு பக்கம் ஆறுதலாக
தனது என்ற பற்றுடன் உண்டு
உடுத்து உறங்க வசதியற்ற
இருப்பிடப் பிரச்சினை
இன்னொரு பக்கம்...

வழி தெருவில் கிடந்து
சீரழிவதை விட நமது சொந்த
வீட்டின் முற்றத்தில் போய்க்
கிடந்து உயிரை விட்டாலும்
பரவாயில்லை என்ற ஒரு
வைராக்கியம் அன்னம்மாவுக்கும்
பிள்ளைகளுக்கும் மட்டுமல்ல;
அத்துன்பங்களை அனுபவித்
தவர்களுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டது.

வவுனியாவில் தங்கியிருந்த
யாழ்ப்பாணம் குடாநாட்டு
அகதிகளை கூட்டிக் கொண்டு
போய் அவர்களது இடங்களில்
மீள் குடியமர்த்தபோவதாக
அறிவிப்பு வெளியிட்ட இரண்டு
மூன்று நாட்களில் எட்டுப்பத்து
பஸ் வண்டிகளில் அவர்கள்
ஏற்றப்பட்டுத் திருகோணமலைக்
கப்பலில் குவிக்கப்பட்டு
விட்டனர்.

‘பொங்கலுக்கு இன்னும்
ஐந்தாறு நாட்கள்தானே இருக்கு.
மொத்தத்தையும் கொஞ்சம்
கொஞ்சமாகக் கூட்டிப் பெருக்கித்
துப்புரவு செய்யுங்கோ
பிள்ளையள்’

சொந்த வீட்டுக்கு வந்ததும்
இரண்டொரு மாதங்களாக
காணாத புது உற்சாகத்துடன் அன்
னம்மா பிள்ளைகளை நச்சரித்
தாள்.

‘கண்டறியாத பொங்கல்!
அம்மா எப்பவும் உந்தப் பழை
மையை விடமாட்டா!” மனோகரி
தமக்கையிடம் இரகசியமாகச்
சொல்லி இடக்கு பண்ணினாள்.
வயோதிப வேளையில் தாயைத்
துன்பப்படவிடக் கூடாதென்ற
அக்கறையும் இருந்தது.

‘அண்ணன் என்ன சொல்லிக்
காசு அனுப்பினவன்? வீட்டை
திரும்பிப் போங்கோ பொங்கலும்
வருவது. அப்பவாவது சூரியனை
வேண்டி நன்றாக வழிபட்டுப்
பொங்குங்கோ. அப்பதான் இனி
யெண்டாலும் விடிவு பிறக்கும்.
எங்கடை காணியை விழைவிக்க
ஒழுங்கு செய்யுங்கோ எண்டு
சொன்னவன், கடவுளே!
இனிமேலும் எம்மை இடம்
பெயர வைத்து அகதியாக்காதே
என்று வழிபட்டுப் பொங்குவம்”

“சரி அம்மா. அண்ணனின்ரை
எதிர்பார்ப்பையும் ஏமாற்றக்
கூடாது. பாவம்! புதுச் சட்டையும்
வாங்கு வாங்கு என எனக்கும்
திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னவர்.
வா அக்கா! கூட்டிச் சுத்தம்
பண்ணுவம்”

“என்னென்ன சாமான் பொங்க

லுக்கு வாங்க வேண்டுமென்ற
'லிஸ்ட்டைப்' போடுங்கோ
அம்மா"

"மாவிலை மட்டும்தான்
கிடக்கு. வெத்திலை ஒன்று பத்து
ரூபா என்று வாங்கினாள் போதும்.
தேங்காயும் ஒன்று நாற்பது
ரூபாயாம் கும்பம் வைக்க,
சூரியனுக்கு உடைக்க படைக்க
என மூன்று வாங்கினால் சரி
பழங்களும் வேணும்..."

'சரி நான் கூட்டித் துப்புரவாகிப்
போட்டுக் கடைக்குப் போட்டு
வாறன். 'லிஸ்ட்டை' எழுதுங்கோ
அம்மா.'

அம்பிகாவும் மனோகரியும்
முற்றத்தைக் கூட்டித் துப்புரவாக்
கினார்கள்.

சூரியன் அன்று கண்விழித்துப்
பார்த்த வேளையில் பொங்கல்
பானையை அடுப்பிலிருந்து
இறக்கிப் படைத்தபோது,
அன்னம்மாவுக்கு பெரும் பூரிப்
பாயிருந்தது. பல மாதங்களுக்கு
முன்னே திடீரென வீட்டை
விட்டோடி அகதி முகாம்களில்
அலைந்த வேளையில் இந்த
ஆண்டு தனது வீட்டில் பொங்க
முடியுமென்ற நம்பிக்கையே
இருக்கவில்லை.

படைத்து, பூசை செய்து
சூரியனை வணங்கிப் பிள்ளை
களின் நெற்றியில் நீறு பூசி
வாழ்த்தினாள் அன்னம்மா.

பண்டிகை நாட்களில்
நெருங்கிய உறவுகள் நினைவுக்கு
வந்து விடும்.

'அண்ணாரும் மச்சாளும் எங்க
ளைப்போல் வீட்டுக்கு வந்திட்டி
னம்! ஷெல் அடிபட்டதால் ஒரு
காலை இழந்து அண்ணனும்
இயலாதவராகிப்போனார். பாவம்!
பொங்கினவையோ தெரி யாது.
இந்தப் பொங்கலை கொஞ் சம்
உன்ரை கையாலை அவைக்கும்
குடுத்திட்டு வா பிள்ளை! சைக்
கிளை எடுத்துக் கொண்டுபோ.
கெதியா வா. பிறகு நாமெல்லாம்
ஒன்றாய் இருந்து சாப்பிடலாம்!'
அம்மாவின் கெஞ்சல்.

அம்பிகா பொங்கல் அமுதைக்
கொண்டு மாமி வீட்டிற்குப்
புறப்பட்டாள்.

இராசம்மா மச்சாளுக்கு
வெளிநாட்டில் வாழும்தன்
மகனுக்கு அம்பிகாவைக் கட்டி
வைக்க வேணும் என்ற எண்ணம்
இருப்பதும் அம்பிகாவும்
பெடியனி விருப்பம் என்பதும்
அன்னம்மாவுக்கு தெரியும்.

ஒன்றுக்கை ஒன்று என்பதால்
அவள் அதனை ஊக்குவித்துக்
கொண்டேயிருந்தாள்.

சூரியன் ஏறியிருந்த ரதத்தைக்
குதிரைகள் வேகமாக இருத்தன.

"ஒரு மணியாகப் போகுது
'பொங்கல் கொடுக்கப் போன
வருங்கால மருமகளுக்கு

இராசம்மா மச்சாள் சமைச்சுச்
சாப்பாடு கொடுக்கிறவாளுக்கும்
நாங்கள் பசியோடு காத்துக்
கொண்டிருக்கிறமெண்டு இந்தப்
பெட்டைக்காவது புத்தி
வேணும். சரி! சரிவரட்டும்!”

‘அம்மா! அக்கா போய்
எவ்வளவு நேரமாச்சு இன்னும்
வரேல்லை. பொங்கல் ஆறி
அலைந்து போகப் போகிறது.
எனக்குச் சரியாய் பசிக்குது
வாங்கோ சாப்பிடுவம்”

‘கொஞ்சம் பொறு பிள்ளை
அவளும் வரட்டம் நல்லநாள்
பெருநாளில் ஒன்றாயிருந்து சாப்
பிட வேணும் உனக்குத் தெரியும்
தானே! மச்சாள் கதைக்கத்
துவங்கினா விடா. கனடாவிலை
இருக்கிற தன்ரை மகனுக்கு
அம்பிகாவைக் கட்டி வைக்கிற
ஆவலை கதைச்சுக் கொண்டே
இருப்பா. பொறு வந்திடுவாள்.’

அளவுக்கு அதிகமாகப்
பொங்கலை உண்ட அசதியில்
சூரியன் அசந்து தூங்கி விட்
டான். முகில்கள் கருந்திரை
களினால் அவனை மூடிப்
போர்த்தின.

தெரு வாசலில் வந்து நின்று
வழிமேல் விழிவைத்து அன்
னம்மா காத்து நின்றாள்.
மனோகரி பசிக்களைப்பில்
உறங்கி விட்டாள்.

ஒரு வயோதிகர் வந்து
அன்னம்மாவிடம் கதைத்த
போது....வானத்தைக் கிழித்துக்
கொண்டு விழுந்த பேரிடி அந்த
முற்றத்துப் பனையின் வீட்டில்
இறங்கியது.

திடுக்கிட்டு எழுந்த மனோகரி
தாயைத் தேடி ஓடினாள்.

அன்னம்மாவும் சில அயல
வர்களும் இராணுவச் சோதனைச்
சாவடியை நோக்கி ஓடி
விசாரித்தார்கள்.

காலை ஒன்பது மணியளவில்
பொங்கலும் கையுமாக அவனை
உள்ளே சோதனைச் சாவடிக்குள்
கூட்டிச் சென்றதைப் பலர்
கண்டதாகக் கூறிய போதிலும்,
அப்படி யாரையும் கைது
செய்யவில்லையென அவர்கள்
ஒரேயடியாக மறுத்து, அவர்களை
விரட்டிக் கலைத்தனர்.

அன்னம்மா வீட்டுப்
பொங்கற்பானைக்குள் பல
மாசங்கள் பட்டினியாகக் கிடந்த பல
கட்டாக்காலி நாய்கள் வாயை
நுழைத்து நக்கி எச்சிற்படுத்திப்
பானையை உருட்டி உடைத்து
வீட்டு, ஒன்றுடன் ஒன்று உறுமிக்
கொண்டிருந்தன.

காகங்கள் கிட்டப் போகப் பயந்து
கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடி யிருந்து
கரைந்து கொண்டிருந்தன!

சர்வதேசிய-இந்திய திரைப்படங்கள் பற்றி எம். டி. வாசுதேவன் நாயர்

‘திரைப்படம் சம்பந்தமாக நம்முடைய ரசனை மனோபாவம் மிகவும் தரம் தாழ்ந்திருப்பதற்குரிய முக்கிய காரணம், சர்வதேசிய திரைப்படங்களோடு நமக்குள்ள தொடர்பின்மையே ஆகும்’

‘சர்வதேசிய அளவில் மிகவும் மோசமானதும் பாலியல் உணர்வுமிக்கதுமான படங்கள் மட்டுந்தான், இன்று இந்தியாவுக்குள் அதிகமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழ், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் வரும் திரைப்படங்களைத்தான் நாம் இன்று மலையாளத்தில் முன் மாதிரியாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

சரீரத்தை ஏழாக மடித்து-வளைப்பதுதான் சிறந்த கலை என்று ஒரு ஜீரி செயர்மான் கூட தன் கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். நாயகனும் அவனுக்குப் பின்னால் நூற்றுக்கணக்கான பெண்களும்-தொப்புளைக் காட்டிக் கொண்டு நர்த்தனம் ஆடுவதுதான் இன்று ‘சங்கீதம்’ என ஆகியிருக்கிறது. தொலைக்காட்சியில் இந்த காட்சி வரும் போது சப்தம் செய்யாமல் ‘காட்சி’யை மட்டும் காண வேண்டும். அப்போதுதான் இதனுடைய உண்மையான அம்சம் வெளிப்படும்’

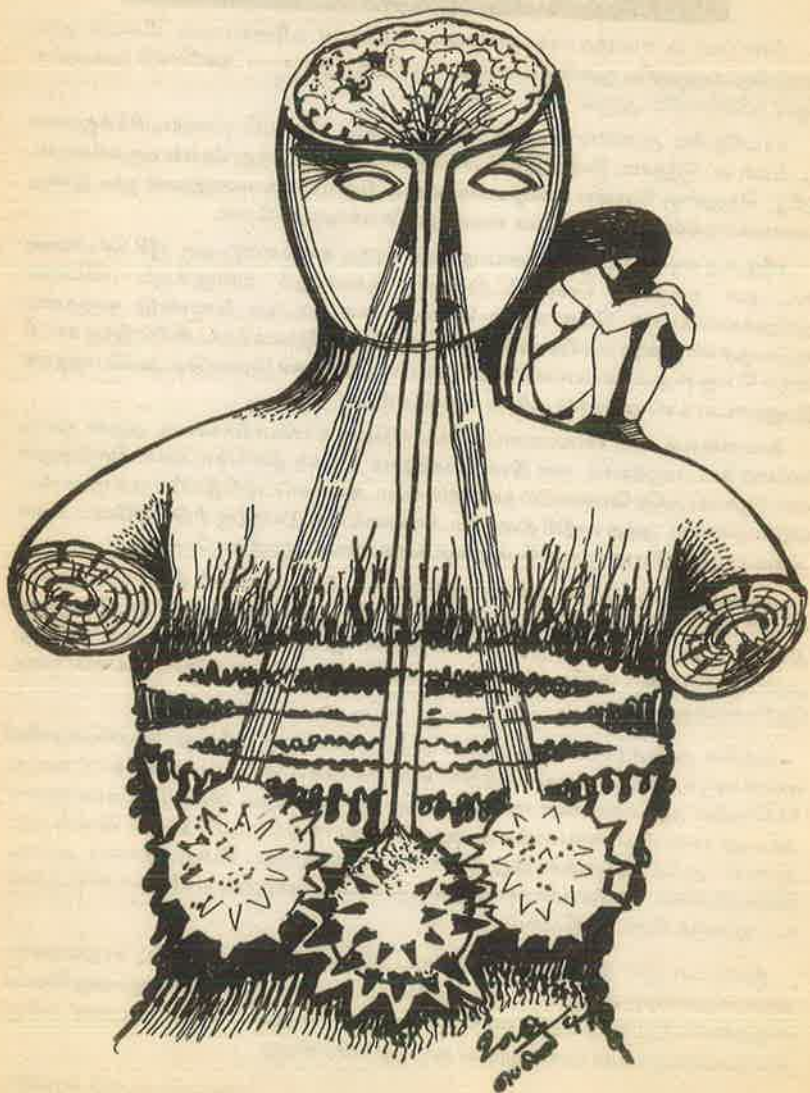
காமராசைக் கூட வீரவாளைப் போல எடுத்து உபயோகிக்கலாம். அதன் மூலம் கவிதை கூட எழுதலாம், என இன்று மகத்தான உலகத் திரைப்படங்கள் நிரூபித்துள்ளன. ஆனால் அதே வேளையில் நல்ல திரைப்படங்களைப் பற்றி இங்கே நாம் மூச்சு கூட விடுவதில்லை. அந்த மாதிரி திரைப்படங்களைக் காட்டுவதற்கு சிறிய தியேட்டர் கள் அமைக்கப்பட கேள்விப்பட்டிசி போலுள்ள ஸ்தாபனங்கள் முன் வர வேண்டும்’

சமீபத்தில் நடைபெற்ற உலக தரத்திலுள்ள (ஸீன்தைபைன்) திரைப்படங்களை வெளியிட்ட போது, டெக்னாலஜிக்காக மிக உயர்ந்து நிற்கும் இப்போதுள்ள திரைப்படங் களில் சிலவற்றைப் பார்த்த போது அற்புதப்பட வேண்டி வந்தது. அவர்களுக்குக் கூட மேலே குறிப்பிட்டவைகளோடு அவ்வளவு தொடர்பில்லை எனத் தெரியவந்தது.

லத்தீன் அமெரிக்காவில் ஒரு புதிய புத்தகம் வெளிவரும் போது- வெளிவந்த சில வாரங்களுக்குள் அது ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்படுவதோடு கூடிய சீக்கிரத்தில் அது வாசகர்கள் கைக்கும் வந்து சேர்ந்து விடும். இலக்கிய பிரக்ஞையை அல்லது ரசனை மனோபாவத்தை அது நிரந்தரமாக நவீனப்படுத்தவும் செய்கிறது. ஆனால், அதே சமயத்தில் இது திரைப்பட உலகத்தைப் பொறுத்தவரை அப்படி நிகழ்வதில்லை. சொல்லப்போனால் நல்ல திரைப்படங்களுடைய வீடியோ காசட்டுகள் கூட நமக்குக் கிடைப்பதில்லை.

திரைப்படமும் இலக்கியமும் ரொம்ப வித்தியாசமான தொடர்பு சாதனங்கள். அதனால்தான் ஒரு இலக்கியப் படைப்பு திரைப்படமாக்கப்படும் பொழுது-அது ரொம்ப மாறுதலடைந்து விடுகிறது. எனவேதான் ‘இது என்னுடைய படைப்பல்ல’ என்று அதைப் படைத்தவன் சொல்லும்படி கூட ஆகி விடுகிறது.

தகவல்: எ.எம்.சாலன்

சுயமுகம்

எனக்கான எல்லாமும்
திட்டவட்டமாய்
வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நான் பெறும் பிள்ளையின்
பால்தன்மை கூட
தீர்மானிக்கப்பட்டுப்
பிரகடனமாயுள்ளது.

ஒவ்வொரு அசைவிற்கும்
சாரமற்ற இலக்கணங்கள்
மீளாமலிருப்பதற்கெனவே
ஒழுக்கம் குறித்த ஆயுதங்கள்

வரையறுப்பும், என் சுயமும்
நடக்குமென்னிரு கால்களைப் போல
எப்போதும் முரணாய்...
சலனமற்றபின்தான் இணைவு போலும்

கணித்துக் கொடுத்த
இயந்திர மனிதனுடன்
இடமாற்றம் விரும்புகிறேன்.

ஒத்த அலைவரிசைகளின்
அருகாமை
மறுதலிக்கப்படுகிறது.

என்னிலிருந்து தொடர்ந்து
நீர்த்துக் கொடுத்ததில்
உள் அடர்வுகள்
விஷமாகிக் கொல்லுகின்றன.

இல்லாதிருத்தலை விட
இல்லாதிருத்தல் எளிது.

உருப்படியான பலரின்
தற்கொலை
தெளிவாய்ப் புரிகிறதெனக்கு.
என்றாலும்...

சாக வேண்டிய பலர்கூட
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பூமியிது.

சுயம்

1. ஒரு சுப் காப்பி 2. அவள் என் மனைவி, இந்திரா பார்த்தசாரதி, தமிழ்புத்தகாலயம், சென்னை.

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் கதைகளுக்கு முன்னுரை தேவையில்லை. தமிழ் சிறு கதை வரலாற்றிலும், நாவல் வரலாற்றிலும் அழுத்தமான இடத்தை அவருடைய சிறுகதைகள் விமர்சன யதார்த்த வாதத்தின் வகையைச் சார்ந்தவை. ஆழமான சமூக விமர்சனம் அவர் கதைகள் நெடுகிலும் பரவிக் கிடப்பதைக் காண முடியும். இந்த இரு கதைத் தொகுப்புகளும் இந்த பொது நியதிக்கு விலக்கானவை அல்ல. இந்த இரு தொகுப்பிலும் மொத்தமாக பதினெட்டுக் கதைகள் இடம் பெறுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்லாமல், இந்திய அரங்கில் இடம் பெறும் பல்வேறு சமூக நிகழ்ச்சிகளை இக்கதைகளின் கருவாகத் தெரிவு செய்துள்ளார், இந்திரா பார்த்தசாரதி. அந்த நிகழ்ச்சிகள் தனித்தனியானவை தாம். ஆனால் அவற்றின் மூலம் ஆசிரியர் ஒட்டு மொத்தமான சமூகத்தினைக் காண்கிறார். அதனை விமர்சனத்திற்குள்ளாக்குகிறார். உதாரணமாக 'ஓர் இனிய மாலைப் பொழுது' என்ற சிறுகதை மேல் மத்திய தர வர்க்

கத்தினரின் போலித் தனத்தைக் காட்டும் கதை. 'அந்தணர் என் போர்' அறவோர் என்பதும் இதே தன்மையைக் கொண்டது. 'நம்பிக்கை' என்ற கதை மோசடி செய்யும் அரசியல் வாதிகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. 'நட்பு' என்ற சிறுகதை இளம் உள்ளங்களில் எவ்வாறு வாணிப மனப்பான்மை குடி கொண்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது. இத்தொகுப்பில் உள்ள மிக அருமையான கதை 'மனிதாபிமானம்' என்பது. மனிதாபிமானம் இன்று போலிகோஷமாகிவிட்டது. ஏராளமான பணம் செலவழித்து உதவிய நண்பனிடம் கதாநாயகன் அந்த நண்பன் தர வேண்டிய ஏழரை ரூபாயைத் திருப்பிக் கேட்கிறான். மனித மதிப்புக்கள் தகர்க்கப்பட்டு பண மதிப்பு மேலோங்கியிருப்பதை ஆசிரியர் மிக நுட்பமாக இக்கதையில் சுட்டிக் காட்டுகிறார். 'ஆசையம்மாவும் அத்வைதமும்' என்ற கதை மருத்துவமனையின் போலி விதிகளைக் கிண்டல் செய்வதாக அமைந்துள்ள ஒன்று. 'கோட்சேக்கு நன்றி' என்ற கதை மொத்த இந்திய சமூகத்தினை கிண்டல் செய்வதாக அமைந்துள்ளது.

இந்த இரு சிறுகதைத் தொகுப்

புகள் அனைத்துமே இந்திரா பார்த்தசாரதியின் முத்திரை பெற்ற கதைகள். அவருக்கே உரித்தான அங்கதம், சமூக உணர்வு ஆகியன இக்கதைகளில் பளிச்சென வெளிப்படுகின்றன.

- எஸ்.தோதாத்ரி.

செராமிக் சிற்பங்கள்

திலகவதி, ருத்ரா பதிப்பகம் - தஞ்சாவூர்

இரு குறுநாவல்களைக் கொண்ட இந்த நூல் பெண்கள் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. திலகவதியின் இந்த புத்தகத்தில் உள்ள முதல் குறுநாவல் "செராமிக் சிற்பங்கள்" பெண் கல்வியை மையமாகக் கொண்டிருக்கிறது. பவானியின் தந்தை அவளை நன்கு படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக மிக அதிகமான கண்டிப்புடன் வளர்க்கிறார். அவளை டில்லி சர்வ கலாசாலைக்கு அனுப்புகிறார். அவள் படித்து பட்டம் பெற்று பேராசிரியை ஆக பணிபுரிகிறார். கல்வி தந்த சுதந்திர மனோ பாவத்திற்கும், தந்தையின் கண்டிப்பிற்கும் முரண்பாடு தோன்றுகிறது. அதன் காரணமாக அவளது புத்தகங்களை எல்லாம் அவள் தந்தை எரித்து விட, அவள் மன அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகி பிறகு குணமடைகிறாள். "நீ நிலா" என்ற

குறுநாவல் படிப்பறிவு இல்லாத பெண் சந்தான லட்சுமி கணவனது கொடுமைக்கு ஆளாகி அவனை விட்டுப் பிரிகிறாள். பின்னர் வேறு ஒருவனால் ஏமாற்றப்பட்டு ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகிறாள். அந்தக் குழந்தைக்காக வாழ்வு நடத்துகிறாள்.

இந்தக் குறுநாவல்கள் இரண்டிலும் பெண்களது நிலையை திலகவதி அவர்கள் வர்ணிக்க முயற்சிக்கிறார். அவரது முன்னுரையில் பெண்களின் கல்வி அறிவு பற்றிப் பேசுகிறார். அவர் கூறுகிறார்.

"கல்லாததனால் வாழ்க்கையைச் சிக்கலாக்கிக் கொள்ளும் ஒருத்தி படும் பாட்டை நீலநிலாவில் சொன்னேன்" "கல்வி என்ற பெயரால் வெறும் ஏட்டுக்குள் தங்கள் இளமையையும் எதிர் காலத்தையும் புதைத்துக் கொள்கிற இன்னொரு சாரார் பயன்படாத வீட்டலங்கார செராமிக் சிற்பங்களாக மாறி விடுகிற அவலத்தை செராமிக் சிற்பங்களில் சுட்டிக் காட்டினேன்" (முன்னுரை).

ஆசிரியை கூற்றுப்படி இந்த இரு நாவல்களிலும் கல்விதான் சமூகக் கேடுகளுக்கு காரணம் என்ற வாதம் முன் வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் நாவல்களின் போக்கிற்கும், ஆசிரியை முன் வைத்துள்ள கருத்திற்கும் இடைவெளி அதிகமாக உள்ளது. செராமிக் சிற்பங்களின் கதாநாயகி

நன்கு படித்தவள். அவள் தந்தை அந்தப் படிப்பிற்கு காரணமாகிறார். ஒரு வேளை அந்தக் கல்வியை ஆன்மாவைத் தொடும் கல்வியாக இல்லாமல் இருக்கலாம். இதுநாவலில் வலுவாகக் கொண்டு வரப்படவில்லை. பவானி படித்ததனால் கர்வம் கொண்ட பெண்ணாகக் காட்டப்படவில்லை. அவளிடம் நவீனத்துவம் இல்லை. அவள் பழமையிலும் ஊறிக் கிடக்கவில்லை. ஒரு இரண்டும் கெட்டான் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார். மகுடேஸ்வரன் ஒரு பலஹீனமான பாத்திரம். இதன் காரணமாக ஆசிரியை சொல்ல வந்த எதையும் வலுவாகக் கூற முடியாமல் போய் விடுகிறது. இதே நிலைதான் நீல நிலாவிலும் உள்ளது. சந்தான லட்சுமி படும் துயர் அவளுக்குப் படிப்பின்மையினால் ஏற்பட்டதா? அல்லது இன்றைய சமூக அமைப்பினால் உள்ளதா என்ற தெளிவு அவளது பாத்திரப் படைப்பில் இல்லை. இந்த முரண்பாடு காரணமாக இந்தக் குறுநாவல்கள் வலுக்குன்றியே காணப்படுகின்றன.

- எஸ்.தோதாத்ரி,

காடன்மலை, ஆசிரியர் மா. அரங்கநாதன், தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம், 31/48, ராணி அண்ணா

நகர், சென்னை- 600 078. விலை ரூ.20.

தனித்தனியான சின்னஞ்சிறிய சம்பவங்கள் - காட்சிகள் - ஓர் அரங்கில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு குழந்தை தன் போக்கில் முன்னும் பின்னுமாக அடுக்கிக் காட்சிக்கு வைத்திருப்பதுபோல. உள்ளே நுழையும் ரசிகனோ முதல் காட்சியின் மெல்லிய கோடுகளிலேயே சிக்கிக்கொள்கிறான். கவனமாகக் காட்சி அடுக்குகளின் ஊடாக நகர்கிறான். ஆங்காங்கே சின்னஞ்சிறிய சித்திரங்கள் அவனை குடையத் தொடங்குகின்றன. நகர்ந்து நகர்ந்து முடிவுக்கு வரும்போது, ஒரு முழுமையான -வீரியமான வாழ்க்கைச் சித்திரம் தனக்குள்ளே விரிவதைக்கண்டு பிரமித்துப் போகிறான். காடன் மலையிலுள்ள ஒவ்வொரு சிறுகதையும் படிக்கும் போது ஒரு வாசகனுக்கு ஏற்படும் அனுபவம் இதுதான்.

அரங்கநாதன் கையாளுவது எளியமொழி. வட்டார அழகு ததும்பும்மொழி. அந்த மொழிக் கோடுகளால் அவர் உருவாக்கும் காட்சிகளும் மிகவும் எளிமையானவைகளே. ஆனால் அதன் ஊடாக சொல்லும்செய்தி இருக்கிறதே... அற்புதமானது! பொருளாதார அதீத மதிப்புகளால் சிதைந்து போகின்ற வாழ்க்கை, காலமாறுதல்களால் ஜாதிய அடுக்குகளில் ஏற்படும் முரண்கள்,

தொலைந்து முகம் இழந்த உயிர்கள், எனப் பல தளங்களின் ஊடாக மனிதமேன்மைகளை அற்புதமாக சொல்லிவிடுகிறார்.

இவருடைய கதையாக்க பாணி அருமையானது. ரகசியம் பேசுவதுபோல அவ்வளவுமென்மையாக நம்மிடம் பேசுகிறார். அந்த மேன்மையில் இழைந்தோரும் கிண்டல்கள் நம்மைக் கவலிப்பிடிக்கும் காந்த சக்தி உடையன. நம் சிந்தனை கதையின் மையச்சரடை லேசில் அண்ட விடாமல் விலக்கிவிடக்கி நம்மை அலைக்கழிக்கும் சொல்முறை.. கண்கட்டி வித்தைக் காரனின் இலாவகத்துடன் வார்த்தைகளை நகர்த்துகிறார். நாம் தவிக்கிறோம்- என்ன சொல்ல வராரு இவரு? கதை முடியும்போது தான் இந்தத் தவிப்பும் முடிகிறது. இவருடைய பாத் திரங்களும் இவருடைய மொழியைப் போலவே மெல்லிய வைகளாகத்தான் தெரிகின்றன, உரத்துப் பேசாதவை. அதிசயம் என்னவென்றால் உக்கிரமான போராட்டங்கள் - காட்சிகள் கூட இதே பாணியில் அதன் தீவிரம் கொஞ்சம் கூட குறையாமல் சொல்லப்படுவதுதான். இது இவருடைய தனித்தன்மை.

பலதளங்களைக் கொண்டவைகளாக இருக்கின்றன இவர்கள்கதைகள். ஒரு உதாரணத்துக்கு, முதற்கதை. வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பிரச்சினையின்

உக்கிரத்தால் மகன் தந்தையை அழித்துவிடக்கூட துணிந்து நிற்கும் நிலை அதன் முதல் தளம். இந்தத் தளத்துக்கு அடியில் நிழல்போல இன்னொரு தளமும் தெரிகிறது. வழிபாடு, தவம், இறைத்தொண்டு இவைகளில் எது சரி, எது தவறு என்பது நுட்பமாக சுட்டப்படுகின்றது. இதுபோல சுய அடையாளங்களின் சிதைவில் ஏக்கம் கொண்டு திரியும் மனிதர்களின் சோகத்தை 'பனை' 'பெருநகரத்தடம்', 'செட்டிவளாகம்' போன்ற கதைகளில் காணலாம்.

இன்றைய பண்பாட்டு நெருக்கடியில் பெருந்தெய்வ சிறுதெய்வ மோதல்கள் என்பவற்றின் சுயரூபம் என்ன, என்பதை 'ரோபோக்கதை' அருமையாகச் சொல்கிறது. அதே போல் 'வீழ்ச்சி' இன்றைய ஜாதிய மோதல்களையும் அவற்றின் வீழ்ச்சியையும் நுட்பமாகக் காட்டுகிறது. இவற்றின் சிறப்பு அம்சம் என்னவென்றால், தான் இவற்றில் எந்தப் பக்கம் என்பதை ஆசிரியர் கத்திமுனையின் கூர்மையோடு துல்லியமாகச் சொல்லிவிடுவது தான்.

அவருடைய கதை ஒரு காட்சி அரங்கு போன்றது என்று ஏற்கனவே சொன்னேன். சாதாரண வாசகனுக்கு உள்ளே வெளிச்சம் பத்தாது. அதற்காக இது உன் விதி, கிடந்து தடுமாறு என்று அலட்சிய

மாக விட்டுவிடவில்லை அவர். ஆங்காங்கே சில “அழுக்குப் பொத்தான்களை” வைத்திருக்கிறார். அவற்றை அழுக்கிவிட்டால் போதும், முழு மண்டபமும் ஒளியில் நிறைந்து விடும். காடன் மலையில் வரும் ‘மாமியார்’, பனையில்வரும் ‘நாராய் நாராய்’, கச்சிப்பேடில் வரும் மாம்பழம் அல்லது காக்கை, பெருநகர் தடத்தில் வரும் பாடல், இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

காடன்மலையில் உள்ள எல்லா கதைகளிலும் வருகின்ற முக்கியமான பாத்திரம் முத்துக்கருப்பன். இவன் ஆசிரியரின் மனச்சாட்சியின் குறியீடு என்றே தோன்றுகிறது. பிராமணர் தவிர்த்த அனைத்துச் சாதிகளிலும், முத்துக்கருப்பன் பிறக்கிறான். பல்வேறு நிலைகளில் செயல்படுகிறான். போராடுபவனாக, தன்மானம் உள்ளவனாக, படிப்பவனாக, உழைப்பவனாக சுய அடையாளங்களை விட்டுக் கொடுக்காதவனாக எந்த கூச்சமும் இல்லாமல் பறையன் முதல் கோனார்பிள்ளை வரை எந்த சாதியிலேயும் இயங்குகின்ற இவன் யார்? ஒரு கோணத்தில் இவன் தான் எழுத்தாளர் அரங்கநாதன். இப்படிதான் அவருடைய மாண்புகளைப் புரிந்து கொள்கிறேன். அற்புதமான கலைஞர்.

-பென்னிலன்

கடைசிவரை- வாஸந்தி-

தமிழ்ப்புத்தகாலயம், 11 சிவப்பிரகாசம் தெரு, பாண்டிபஜார், சென்னை-17. விலை .27.00

ஹெப்சிபா ஜோசுதாசன், ராஜம் கிருஷ்ணன், அம்பை எனத் தொடரும் வரிசையில் வாஸந்தியும் ஒருவர். ஒரு எழுத்தாளர் பத்திரிகையாளராகவும் இருப்பதில் எழுத்தின் பொருளும் அகலமும் இன்னும் விரிவுபடவே செய்யும் என்பதன் உதாரணமாக இருப்பதில் வாஸந்தி பெருமைப்படலாம்.

வாஸந்திக்கு, அண்மைக்கால எழுத்துக்களில் ஒரு செறிவான மொழி அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. மதக்கலவரங்கள் தொடர்பான ஒரு செயற்கை இறுதிப்பகுதியில் உள்நுழைந்துவிட்டாலும், அவரின் முந்தைய ‘வேர்களைத் தேடி’ குறிப்பிடத்தகுந்த நாவல். அதன் தொடர்ச்சியான அதையும் விட செழுமையான மொழி ‘கடைசிவரை’யில் கிடைத்திருக்கிறது.

பதினெட்டு வயதில் முன் மாதிரி படிவம் இல்லாமல் குழம்பியும் இருபத்தியொருவயதில் எதிர்காலம் பற்றிய பிரக்ஞை இல்லாமல் தனித்தும் நாற்பத்தொரு வயதில் வெறுமையிலும் மகளிர் வாடுவதை பெண்ணின் பங்குநிலை நெருக்கடியென்று பெட்டி ஓப்பரைடன் வரையறுத்தார். இன்று அந்த வரையறைகள் ஒரு குழைவை சந்தித்திருக்கின்றன. இறுக்கம் தகர்ந்திருக்கிறது.

விட்டை விலக்கிய இன்னொன்றுக்கான கற்பனைக்கு பெண்கள் வந்துவிட்டார்கள். அவர்களின் முடிவுகள் நடக்கவில்லையென்றாலும், முடிவுக்கான நிர்ப்பந்தக் களாவது, அவர்களதாக இருக்கின்றன. எங்கேயோ போய் முட்டிக்கொண்டாலும், அதுவரைப் போன திருப்தி போதுமல்லவா?

இப்படியொரு பாத்திரம் மனோகரி. மனோகரி முரண்பாடு நிறைந்த சமூகத்தின் மீதான செறிவான (சில அசட்டுத்தனங்களுடன்) புரிதல் கொண்டவள். அதே நேரத்தில் இயல்பான பாத்திரம். அமெரிக்க தகவல்கள் சிலவற்றை திரட்டி கொண்டு யதார்த்தத்தை கணக்கில் கொள்ளாமல் 32லிருந்து 48தாண்டும் போக்கற்ற சரியான படிநிலை மாற்றம் காட்டும் உருவாக்கம்.

தன்னளவிலான இயக்கத்தில் தந்தை எடுக்கும் சில முடிவுகளை உருமாற்றம் செய்யும் மனோகரி, வெளியுலக நிகழ்ச்சிகளைவிட சூழ்நிலை நிகழ்ச்சிகளின் மூலமாக முழுமையாக உணரப்படுகிறார். கலைப்படைப்பு என்பதை கனவு என்று வரையறுக்கிறது ப்ராயடிச அழகியல். இது இந்நாவலில் மேலோங்கியிருக்கிறது. மனோகரி தன் காதலன் சிவாவுடன் சமரசப்பட முடியாமல் அதே நேரத்தில் தனக்கு (பாலியல்) தேவையான ஒரு பொருளாகவும் கருதுகிறாள். மனோகரி, சிவா மீது எடுக்கும் முடிவுகளில் இந்த பாலியல் காரணம் ஒரு நிர்ப்பந்தமாகவே இருக்கிறது. நாவலில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் இது.

‘ஒரு கதாபாத்திரத்தின் அவஸ்தையை நான் அனுபவிக்கிறேன்’ என்று வாஸந்தி வேறொரு இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறாள். இந்நாவலில் சில வார்த்தைகள் உண்மையின் உக்கிரத்தோடு அவரது கருத்தை மெய்ப்பிக்கின்றன. மேலும், போகிற போக்கில் சொல்லிவிட்டுப் போகும் சில வார்த்தைகள் பலவித பொருள் பொதிந்தவைகளாக உள்ளன. குறிப்பாக தீவிர பெண்ணியம் பேசும் ஒருவர் ‘என்னைச்சுற்றி இருக்கிற பாசாங்குத் தனக்காரங்களைக் கண்டு எனக்கு அலுத்துப் போச்சு கதகதப்பே இல்லாத அறிவியல் வாதங்களை கேட்டு எனக்கு அலுத்துப்போச்சு’ என்கிறாள். இன்றைய நடப்பை சரியாக புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு இவ்விமர்சனம் உடன்பாடானதாக இருக்கும்.

பெண்களின் பாத்திரப் படைப்பு என்பது இன்னொரு கட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறது என்பதற்கான நல்ல உதாரணம் வாஸந்தியின் இந்த நாவல். நாவலின் வடிவமும், அவருக்கு கைகூடியிருக்கிறது.

- ப. திருமாவேலன்

சர்வதேச மகளிர் தின நினைவாக, அட்டையில் மணிப்பூரின் மரசிற்பத்தின்புகைப்படம்.

போர்

ஓசோன் படலம்
பொத்துக் கொண்டாலென்ன
சினேகிதனே-
அதன்வழி ஒரு தேவதை
இறங்கி வந்து ரட்சிப்பாள்.
பூமி உருண்டைக்கு
மனித முகங்களின்
குண விசேஷங்களைப்
பிரித்துக் காண
அபார ஞானம் வேண்டும்
அது அலுப்பானது
கொல்லையில் மலர்ந்த
ரோஜாப்பூக்களை
அதிகாலைப் பனி விலகாதபோது
உன் தங்கைக்கு முன்னால்
ஓடிப்போய் ரசிப்பது கனவாயிற்று-
வானத்தைத் தொடும்
புகை போக்கிகள் வந்தாயிற்று
இந்த பூமியுருண்டையை
புகையால் சூழ்ந்து கொண்டு

ஒருவர் முகம் ஒருவர்க்குத்
 தெரியாமல் மறந்தேபோயிற்று
 அடையாளம் தெரியாமல் வாழ்வது கூட
 அற்புதமானதெனச் சொல்லியாயிற்று-
 காடுகளோடு தொடுத்த போரில்
 ஜெயக்கொடி ஏற்றியாயிற்று
 சினேகம் தொலைத்தவர்களென
 சிலர் முணுமுணுப்பது
 அடுத்தவர்களுக்குக்கூட கேட்காது-
 சமுத்திர நீலத்தின் அழகுபோய்
 அழுக்குக் கிடங்காய்-
 அதுகூட ரசிக்கத் தக்கதுதான்-
 பறவைகள்கூட பறப்பதை இழந்து
 இறகுகள் ஒடிந்து காணாமல்
 போயின எப்போதோ-
 களங்கமற்ற வானம் அழகுதான்-
 உலகம் ரம்மிய மானதுதான்
 ரசிக்க எந்த ஜீவனும்
 இல்லாத போது-

- நா.விசுவநாதன்

தேவதேவன் கவிதைகள்

காகம்

இதற்குத் தான் நான் குளியலறையிலிருக்கும்
 நேரம் பார்த்தாயோ?
 மூடியிருந்த தட்டைத் திறந்து
 ஒரே ஒரு சப்பாத்தியை உன் அலகால் கவ்வி
 என் கண்முன்னாலுள்ள மரக்கிளை நின்று சிரிக்கிறாய்
 இயற்கையோடு மட்டுமே இருந்த
 வெகு நீண்ட எனது ஏகாந்தவாசம் சலித்து விடாது
 உறவு கொள்வதாய் நினைப்போ?
 என் ஏகாந்த வாசத்துள் தூசுகிளப்பி
 பிறர் பொருளை அபகரித்தல், பசி, துயரம் முதலாய்
 மனித உலகம் குறித்த
 சிந்தனையைத் திணித்துவிடும் நோக்கமா?

கவனிப்பாரற்றவைகள்

கவனிப்பாரற்றவைகள் தம்மைத்
 தீவிரமாய் வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றன.
 கவனிப்பாரற்றவைகள்:
 கவியின் உள்ளம்
 நகராட்சிப் பள்ளிக் கூடம்
 அடித்தட்டு மக்கள்
 அஸ்திவாரம் தெரிய நிற்கும் கட்டடம்
 (மண்கள் களவு போவதால்)
 உயிர் பிழைக்கப் பற்றிய கைவிரல்கள்போல்
 வேர்கள் தெரிய நிற்கும் மரங்கள்

காணாமற்போன கூரையின் ஓடுகள்
மேகங்கள் திரண்டு பெய்கையில்
மழைதான் பாடம் நடத்த
ஒண்டும் குழந்தைகளின் ஆனந்த மூலைகள்
மக்கள்தம் காலைக்கடன் கழிக்கத்
தோதாய்ச் சமைந்த ஒதுக்குப் புறம்-மலங்கள்
வெள்ளைச் சுவர்களெங்கும்
சுதந்திரக் கரி எழுத்துக்கள்.

Statement about Ownership and
other particulars about
THAMAHAI (Tamil Monthly)

Form IV
(See Rule 8)

1. Place of Publication	— 161, Prakesam Salai
Madras-600 108.
2. Periodicity of Publication	— Monthly
3. Printer's Name	— S. S. Thiagarajan
Nationality	— Indian
Address	— 161, Prakesam Salai
Madras-600 108.
4. Publisher's Name	— S. S. Thiagarajan
Nationality	— Indian.
Address	— 161, Prakesam Salai
Madras-600 108.
5. Editor's Name	— P. Manickam
Nationality	— Indian
Address	— 161, Prakesam Salai
Madras-600 108.
6. Name and Address of
Individuals who own the
News-Paper and Partners
or share holders holding
more than one Percent of
the total capital.	— S. S. Thiagarajan
H. Nallakannu
161, Prakesam Salai
Madras-600 108.

I, S. S. Thiagarajan here by declare that the particulars
given above are true to the best of my knowledge and
belief.

(Sd.) S. S. THIAGARAJAN
Signature of Publisher

Date : 28.2.1997

தாமரை

வாசகர்களே...

முற்றிலும் புதிய வடிவமைப்பில்,
அருமையான படைப்பிலக்கியப்
பெட்டகமாக வெளிவருகிறது.

‘தாமரை’க்கு இன்றைய நிலையில் நிறையப்
பணம் தேவைப்படும் என்பதையும் நீங்கள் அறிவீர்கள்.
எனவே ‘தாமரை’ இதழுக்காக சந்தா சேர்க்கும்
இயக்கத்தைத் தொடங்குங்கள், அத்தோடு
விளம்பரங்களையும் சேர்த்து அனுப்புவீர்கள்.

சந்தா விபரம்:

தனிப்பிரதி

ஆண்டுச் சந்தா

5 ரூபாய்

60 ரூபாய்

விளம்பர விகிதம்:

பின் அட்டை பல கலர்

பின் அட்டை கலர்

உள் அட்டை

ஒரு பக்கம்

ரூபாய்

8,000.00

5,000.00

2,000.00

1,000.00

முகவரி:

‘தாமரை’ நிர்வாகி

“பாலன் இல்லம்”, 19, செவாலியே சிவாஜிக் கணேசன் சாலை,
தி.நகர், சென்னை - 600 017. (தொ.பே. 4347689)

Regd. No. M/9140 THAMARAI
WPP No. TN/MS (N) 937 Regd. As News paper in Srilanka

Best compliments from....

THIRUMALAI GROUP OF COMPANIES
THIRUMALA CEMENT AGENCIES (P) LTD
THE MERCURY CEMENTS
THIRUMALA PADMA CEMENT TRADING COMPANY

Admn Office: 14, 80 Feet Road Sathya Gardens.
Saligramam, Madras-600 093. Phone: 4835829, 4833697

Salem Branch: 41/A&B Suramangalam Main Road
Salem-636 009 Phone: 53369

Branch Office: 5/48 Mettupalayam Road,
Kavundapalayam Colony Post,
Coimbatore-641 030. Phone: 432631

Consignment Sale Agents

Coromandel Cements Limited

BHEEMA BRAND

KCP Cement

Bonds of a life Time

R E V A T H I & C O

Authorised Stockist: Sankar, Chettinad K.C.P.

Periyar Colony (Opp)

Anupparpalayam (PO)

TIRUPUR-641 652

PHONE- 473281
477581